

436676

NAŠA LUČ

junij, julij, avgust 1999, letnik 48, številka 6



mesečnik za Slovence na tujem



NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, München, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

E-mail: ljubo.bek@siol.net

E-mail: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.500 SIT
Avstrija	240 ATS
Anglija	12 GBP
Belgija	720 BEC
Francija	120 FRF
Italija	34.000 ITL
Nizozemska	40 NLG
Nemčija	35 DEM
Švica	29 CHF
Švedska	150 SEK
Avstralija	28 AUD
Kanada	25 CAD
ZDA	22 USD
Evropa	18 Eur

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d.,

50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek.

Oblikovanje in grafična priprava:

TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

Prva str. ovitka: P. Pokrn: Lesce

Druga str. ovitka: B. Pavalec: Hrastovlje

Tretja str. ovitka: B. Rustja: Koper

Četrta str. ovitka: J. Rihar: Nedelja Slovencev po svetu

Dobrodošli doma!

Pred nami so poletni meseci, ko bo tudi uredništvo Naše luči odšlo, tako kot mnogi izmed vas, na zaslužene počitnice. Pravijo, da je to to čas, ko se na zunaj zelo malo dela, ko se ne sprejema večjih odločitev in je vsaj na videz vse bolj umirjeno. Natančnejši pogled pa nam bo dal čisto drugačno sliko. Za navideznim zatišjem se dogajajo velike stvari.



Pa pojdemo lepo po vrsti:

- sinodalni utrip se bo nadaljeval z nazmanjšano močjo. V domovini potekajo dekanijska zasedanja, na katerih laiki sooblikujejo temeljne smernice sinodalne prenovе. Mnogo predlaganih tem je bilo soglasno sprejeti, kar nekaj pa jih je doživelo korenite spremembe. Ne nazadnje ste tudi vi, dragi rojaki, poklicani in zavezani, da daste svoj prispevek, ki bo temeljil na vaših izkušnjah cerkvenega življenja. Mislim, da vaš glas ne sme umanjati.

- 1. avgusta se bomo srečali pri višarski Mariji, pri kateri bomo na "romanju treh Slovenij" znova obljubili zvestobo Bogu, narodu in domovini. Naša zahvala naj bo namenjena vsem, s katerimi živimo skupaj, se družimo in soustvarjamo naš vsakdanjik. Prošnja pa naj bo namenjena za naš jutri, da bi tudi naši najmlajši ostali na poti, ki so jo utrli njihovi starši. Pri mnogih mladih je danes čutiti zanimanje, da bi bolje spoznali domovino svojih očetov, njihovo kulturo in vrednote, ki so jih ohranile do današnjega dne. Povabite jih na Svete Višarje. Tudi to je del naše kulture.

- 19. septembra se bomo znova srečali s svetim očetom, ko bomo pričeli beatifikaciji Antona Martina Slomška. Mislim, da nam je v naši reviji uspelo predstaviti vsaj del bogastva njegove osebnosti. Bodimo ponosni in se hkrati veselimo, da je čast oltarja dosegel naš rojak, ki je tako kot vi dolgo časa delil usodo zdomstva.

Naštel sem vam samo nekaj večjih dogodkov, na katerih ne bi smeli manjkati. Vsi tisti, ki pa boste svoj dopust preživeli daleč od domovine, pa bodite z nami povezani kako drugače.

V političnem življenju bomo pričeli združevanju dveh strank (SLS in SKD), ki bosta, vsaj tako upam, zmogli stopiti skupaj in potem z jasnejšim (močnejšim) glasom oblikovali demokracijo v Sloveniji. To je nujno potrebno, sicer bomo ostali na pol poti, ko je dovoljeno vse, kar si zahoče trenutna oblast.

Želim vam, da bi se vam uresničilo vsaj nekaj od tistega, kar ste si zaželeli za te poletne mesece, in že vnaprej hvala za vse poletne pozdrave.

SLOVENCİ SMO KONČNO DOBILI PRVEGA SVETNIKA IN VZORNIKA KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

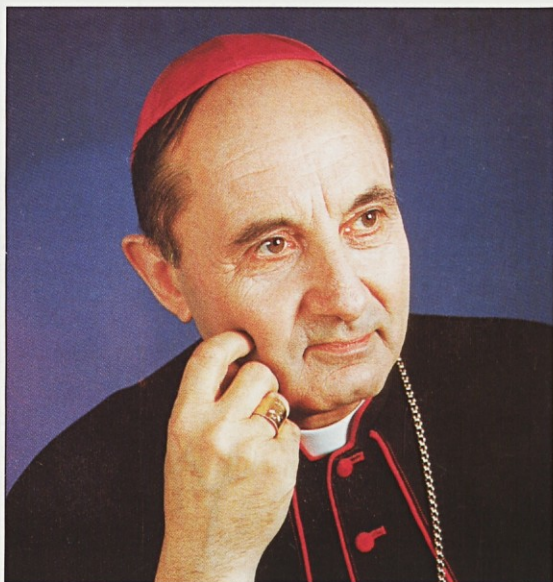
Mariborski škof dr. Franc Kramberger in dr. Stanko Lipovšek, tajnik Odbora za papežev obisk in Slomškovo beatifikacijo, o pomenu in pripravah na razglasitev prvega slovenskega svetnika

Slovenci bomo dobili prvega svetnika. Kaj pomeni beatifikacija škofa Antona Martina Slomška za naš čas, za današnjega človeka, za slovenski narod?

Vsak svetnik nagovarja posameznika in svoj narod. V beatifikaciji škofa Slomška gledam priznanje pred vesoljno Cerkvijo ne le njegovih osebnih vrlin, marveč tudi priznanje vseh tistih narodovih duhovnih, verskih, moralnih, kulturnih in narodnostnih vrednot ali korenin, iz katerih raste sedanji slovenski rod. Zdi se mi, da so te vrline naroda skoncentrirane v svetniških osebnostih vsakega naroda. V našem primeru gre za Slomška. Beatifikacija je priznanje, da je narod v koreninah zdrav in da je tista dediščina, ki so jo ljudje podajali iz roda v rod in jo vsak na svoj način bogatili nekaj svetega. Slomškova beatifikacija bo tudi najvišja potrditev resničnosti besed, ki jih je zapisal Franc Kidrič v Stanojevičevi enciklopediji: Slomšek kot duhovnik in škof zavzema prvo mesto za Cirilom in Metodom v zgodovini slovenskega naroda. Prav beatifikacija je priložnost, da se slovenski človek, posebno še slovenski vernik na pragu 3. tisočletja zave bogate krščanske tradicije, ki sega 1250 let nazaj v čas, ko so naši davni predniki krščanstvo sprejeli, ga v času solunskih bratov Cirila in Metoda utrdili in pozneje po močnih osebnostih krepili. Med te močne in preroške osebnosti spada svetniški Slomšek. Ta zavest, naj sedanjega slovenskega človeka uči in potrjuje v spoštovanju do sebe, v pravilnem vrednotenju lastne preteklosti in v preroškem snovanju smernic za pristno versko, duhovno, moralno, kulturno in narodno življenje v 3. tisočletju.

Nedavno je bil za blaženega razglašen p. Pij iz San Giovanni Rotonda, vsega borih trideset let po smrti. Zakaj je proces Slomškove beatifikacije tekel sorazmerno počasi?

Začetek Slomškovega procesa je v letu 1926. Trajal je 73 let. So procesi, ki so trajali tudi po več sto let. Za Slomškov proces so dali uradno pobudo duhovniki dekanije sv. Lenarta v Slovenski goricah. Tej pobudi so



sledile druge in takratni škof dr. Andrej Karlin je z dovoljenjem pristojne kongregacije postopek uradno začel. Sledilo je zbiranje Slomškovih spisov in zasliševanje oseb, ki so bile s Slomškom še povezane neposredno ali posredno. Škofijski proces je bil večkrat prekinjen, zaradi menjave postulatorjev, predvsem zaradi 2. svetovne vojne in povojnih neurejenih razmer, ki so Slomška potiskale v ozadje iz ideoloških razlogov. Slomškovo ime se ni več omenjalo v šolah, ne v kulturnem in narodnostnem življenju, vendar prepričanje o njegovi svetosti je med ljudmi živel naprej. Slomškov proces je potekal počasi; škofijski del procesa je bil zaključen leta 1964, ko je škof Maksimilijan Držečnik celotno gradivo škofijskega procesa izročil pristojni kongregaciji v potrditev. Po sedemnajstih letih skritega dela dveh cenzorjev je kongregacija delo potrdila in začela se je apostolska faza procesa. Leta 1992 je bila potrjena zgodovinska pozicija, se pravi kritična obravnava Slomškovega dela in življenja. Razprava ali dokazovanje Slomškove svetosti v ožjem pomenu je dosegla svoj sad leta 1996, ko je sveti oče par dni pred

svojim prihodom v Slovenijo potrdil herojično stopnjo Slomškovihi kreposti. 3. julija 1998 je na slovesni seji predstavnikom pristojne kongregacije kardinalov in škofov papež Janez Pavel II. v moči svojega apostolskega poslanstva in karizme nezmotnosti priznal in potrdil ter razglasil znanstveno obravnavani čudež na Slomškovo priprošnjo kot objektivni dokaz Slomškove svetosti in s tem odprl vrata beatifikaciji.

Papež Janez Pavel II. bo prišel razglasiti Slomška za blaženega v Slovenijo, v Maribor. Glede na to, da papež razglasi veliko blaženih v Rimu ali na pastoralnih obiskih, bo ta obisk nekaj posebnega. Zakaj se je papež odločil za tak obisk?

Res, to ni nekaj navadnega. To je nekaj posebnega. Papež sicer obišče škofije znotraj Italije v enem dnevu ali celo župnije v samem Rimu. Toda tokrat je naredil izjemo. Že lansko leto je v pogovoru s svojimi sodelavci dejal: V Slovenijo bi šel, četudi samo za en dan. Tako si je zapomnil svoj prvi obisk v naši domovini. V papeževi odločitvi vidim ponovno posebno pozornost do slovenskega naroda, ponovno izpoved in potrditev tistih besed, ki jih je spontano povedal v Postojni: Papež 'ma vas rad! Brez dvoma pa je papežev obisk potrditev nas vseh v veri. Saj gre pri vsakem papeževem obisku za uresničitev Kristusovega naročila Petru: Potrjuj svoje brate v veri. In to, ponovno potrditev potrebujemo kot smernico ali vstopnico za 3. tisočletje.

Slomšek je bil markantna osebnost svojega časa. Znal je povezati Slovence med seboj in hkrati ostati odprt Evropi in svetu. Bo Slomškova beatifikacija morda tudi nov izziv za povezovanje med Slovenci iz matične domovine in vsemi, ki živijo v Evropi in drugod po svetu?

Brez dvoma, Slomškova beatifikacija bo tudi to. Slomškovi domovi, Slomškove šole, Slomškovi krožki in druge slovenske ustanove s Slomškovim imenom pričujejo, kako so Slovenci v svetu povezani prav po Slomšku, kot ljubitelju materinega jezika, kot ustanovitelju slovenske ljudske šole, kot ustvarjalcu slovenske kulture in ne nazadnje po Slomšku kot dušnem pastirju slovenskega človeka, kjerkoli je: v Evropi ali na drugih celinah. Slomšek je bil vedno močna vez izseljencev z matično domovino. V tem je imela odločilno vlogo prav Slomškova Mohorjeva družba, ki je ne samo povezovala Slovence po svetu, ampak budila narodno zavest, ohranjala vero, dom in rod. Zato ni čudno, če je vidno zanimanje za Slomškovo

VABILO!

Vse drage rojake po svetu, ki jim je Slomškovo vodilo: Bogu otroci, domovini sinovi, nikomur pa hlapci! pri srcu, vabim v imenu domovine in v svojem imenu, da se nam pridružijo ob tem enkratnem zgodovinskem dogodku. Družno bomo okrepili plamen vere, plamen zvestobe domovini in ljubezni do Boga ter v siju te luči prestopili prag 3. tisočletja. Vsem in vsakemu posebej bi želel podati desnico vzajemnosti s Slomškovihi besedami: Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodove omike.

*mariborski škof ordinarij
dr. Franc Kramberger*

beatifikacijo prav med našimi rojaki po svetu. Iz vseh krajev in dežel, kjer so slovenska občestva, prihajajo prijave za udeležbo in sodelovanje pri zgodovinskem dogodku 19. septembra letos v Mariboru.

Potek duhovne in zunanje priprave bo orisal kanonik dr. Stanko Lipovšek, tajnik Odbora za papežev obisk in Slomškovo beatifikacijo

Gospod Lipovšek, drugi obisk papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji je pred vrati. Kako poteka duhovna priprava?

To je dogodek, katerega smo čakali več kot tisoč let, odkar smo stopili v božje kraljestvo. Iskreno se veselimo, da smo tudi Slovenci končno dobili prvega domačega svetnika in vzornika krščanskega življenja. Zavedamo se, da je to veliki božji dar Cerktvi na Slovenskem, našemu narodu in domovini. Duhovna priprava na Slomškovo beatifikacijo se je začela domala s samim začetkom postopka. Ta je postala obsežnejša v času, ko smo upali, da se bo to zgodilo že ob prvem papeževem obisku. Zdaj je ta čas prišel; zelena luč za beatifikacijo je bila dana že lani. Posebej smo veseli, da se bo to zgodilo 19. septembra letos v Mariboru, ko bo sveti oče ob tej priložnosti drugič obiskal našo domovino.

Izhodišče duhovne priprave je molitev. Molitev, ki odpira srce za božji nagovor in se uresničuje po našem prvem svetniku. Slomšek nas vabi na čudovito pot svetosti, kar je druga beseda za življenje v skladu z božjim načrtom. Priprava na beatifikacijo poteka ne samo v mariborski



škofiji, ampak v vseh slovenskih škofijah in tudi v zamejstvu med našimi rojaki; ti so še bolj čutili, kaj to pomeni za naš narod. Pripravili smo posebno molitev, ki naj vse povezuje. Zlasti smo želeli povezati pripravo na Slomškovo beatifikacijo s pripravo na sveto leto 2000 in vstop v tretje tisočletje. Istočasno je to tudi druga beseda za duhovno dogajanje, ki ga obsega slovenska sinoda. Hkrati pa se k Bogu dviga tudi prošnja za zdravje svetega očeta, da bi lahko uresničil ta čudoviti program svetega leta.

Dobro odmeva tudi druga spodbuda ob pripravi na Slomškovo beatifikacijo, to je Slomškova sveča. Več kot 100.000 sveč je že bilo prižganih v Sloveniji in tudi v zamejstvu. To je znamenje, da smo v tem pričakovanju med seboj povezani.

Dobro so bila sprejeta tudi romanja "Od zibelke do groba", ki jih svetujemo in priporočamo župnijam, dekanijam in posameznikom. Želimo, da bi čim več ljudi obiskalo in doživelo kraje, ki so povezani z življenjem in delom škofa Slomška. Njegov rojstni dom je obnovljen in opremljen, v njem lahko obiskovalci začutijo utrip življenja škofa Slomška in njegovega duhovnega poslanstva. Tudi ob pomoči rojakov po svetu zdaj lahko vsak z veseljem in ponosom stopi v lepo obnovljeno kmečko hišo, na kateri piše: "V tem domu so se 26. novembra 1800 rodili Anton Martin Slomšek, knez in škof lavantinski."

V zadnjem času so bila izdana številna Slomškova dela. Na razpolago je kar nekaj dobrih življenjepisov; med njimi je najbolj znan življenjepis, ki ga je napisal Franc Kosar,

pa zgodovinarja Kovačiča, iz novejšega časa pa literarno navdihnjen življenjepis prof. Alojza Rebul "Pastir prihodnosti". Izšla je še vrsta drugih knjig. Pred kratkim smo izdali še kratek življenjepis, da bi čim več Slovencev spoznalo in vzljubilo prvega domačega svetnika.

Ob vseh teh možnostih za duhovno pripravo je v Prekmurju zaživelo romanje Slomškovega kipa od družine do družine. Družina se tisti večer zbere v molitvi pri Slomškovem kipu in prebiranju Slomškovih del. Romanje kipa dobro odmeva in ga bomo skušali razširiti po vsej Sloveniji, tako da bo duhovno valovanje zajelo vse Slovence dobre volje, doma in v zamejstvu in Bog daj, da bi se vse to izlilo in doseglo krono prav 19. septembra.

Kaj bi še posebej priporočali Slovincem, ki živijo raztreseni po Evropi in svetu?

Slovinci po svetu so s Slomškom zelo povezani. Naj omenim samo po njem poimenovane ustanove, društva, domove. Navdihnili so mnoge umetnike. Zelo priporočamo molitev, ki nas na poseben način združuje. Prepričan sem, da bodo tudi naši rojaki po svetu poživili ljubezen in povezanost s Slomškom, ki je bila "zunaj" morda še bolj pristna kot doma, saj vemo, da je bil Slomšek doma dolgo zamočan, ker je bil duhovnik in škof. Zdaj ni nobene ovire in vsi lahko stopamo v luči, ki jo prižiga škof Slomšek.

Kljub različnim trenjem v slovenskem družbenem prostoru in pomislekom ob prvem obisku papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji je tridnevni papežev obisk večini Slovencev ostal v neizbrisnem spominu. V septembru nas bo papež predvidoma še enkrat obiskal, tokrat za en dan. Kako potekajo priprave?

Ko smo dobili uradno sporočilo o datumu obiska, smo začeli neposredno pripravo. Cerkevni odbor je takoj začel z duhovno pripravo. Pozneje se je ustanovil tudi državni odbor, ki ima nalogo zagotoviti zlasti papeževo varnost, prometne povezave, zdravstvene službe. Pripravo koordinira trojni odbor; cerkveni, predseduje mu mariborski škof Kramberger, sestavljajo pa ga predstavniki vseh treh škofij in Slovencev iz zamejstva; državni odbor, vodi ga podpredsednik vlade Marjan Podobnik, in mestni odbor pod vodstvom mariborskega župana. Sodelovanje dobro teče. Razdeljene so že naloge in pristojnosti. Ker imamo izkušnje iz prejšnjega obiska, upamo, da nas ne bo nič presenetilo in da bo obisk dobro pripravljen.

Srečanje bo med mestom Maribor in Pohorjem, na velikem travniku zraven znanega gradu Betnava. V neposredni bližini so tri železniške postaje, avtocesta in letališče. Večina Mariborčanov in okoličanov bo na srečanje s papežem lahko priromala peš, saj je prostor oddaljen največ uro hoda iz središča mesta..

Kakšen je program srečanja s papežem?

Uradni program srečanja s papežem še ni potrjen. Verjetno se bo sveti oče v dopoldanskih urah pripeljal z letalom v Maribor. Okrog 10. ure se bo začelo slovesno bogoslužje na oltarnem prostoru, ki bo trajalo predvidoma dve uri. Med bogoslužjem bo slovesna beatifikacija. Opoldne sveti oče moli angelovo češčenje. To bodo prenašale mnoge televizijske hiše in radijske postaje, tako da bo Slovenija in Maribor v središču pozornosti. Po slovesnosti se bo papež odpeljal na škofijo. Pred odhodom je predviden še obisk stolnice in molitev na Slomškovem grobu.

V Slivnici pri Mariboru se je pred tremi leti zbralo nad sto tisoč ljudi, predvsem iz mariborske škofije. Septembra bo pri Betnavi zbrana vsa Slovenija. Koliko ljudi pričakujete?

To je v tem trenutku težko reči. Želimo, da bi jih prišlo čim več. Prostora je na Betnavi dovolj. Ob papežu bo tokrat pritegnil tudi škof Slomšek. Pričakujemo številno udeležbo, ne samo iz domovine, temveč tudi iz zamejstva. Koroška je s Slomškom zelo povezana, saj je bil v bogoslovju v Celovcu, v škofa je bil posvečen v salzburški stolnici, 13 let je bil škof v Št. Andražu. Pričakujemo Goriško, pa Tržaško, Slovence iz Argentine, Kanade, ZDA in drugih dežel. Mariborsko letališče je odprto. Povabili bomo tudi sosede. Mnogi škofje iz Srednje Evrope so že potrdili svoj obisk. Za obisk se zanimajo tudi Hrvati, Madžari in Avstrijci. Upamo na lepo udeležbo.

Ena izmed nalog cerkvenega dela odbora je tudi priprava oltarnega prostora. Kdo ga pripravlja in kakšni so vsebinski poudarki?

Oltarni prostor ima pomembno vlogo, saj se na njem dogaja bogoslužje. Zasnoval ga je arhitekt Jože Marinko, ki je pred tremi leti oblikoval oltarni prostor v Ljubljani. Zamisel je prilagodil štajerski pokrajini, štajerskim gričem. Vse bo lepo zaobljeno. V središču oltarja bo podoba ptujskogorske Matere božje. Zraven bodo zvonovi, saj ni slovenskega slavja brez zvonjenja. Pomembno mesto bo zavzemala Slomškova slika in seveda Kristusov križ, ki se bo dvigoval nad oltarjem.

Z nakupom nekaterih spominkov lahko pomagamo pri kritju stroškov papeževega obiska. Kako lahko verniki še pomagajo?

Vsak lahko kaj pomaga. Že pri prej omenjeni Slomškovi sveči je dve tretjini cene namenjeno za kritje stroškov papeževega obiska. Podobno bo pri drugih spominkih. Te dni bo izšel posebni katalog uradnih spominkov. Te spominke, ki imajo tudi ustrezno umetniško vrednost, zelo priporočamo. Seveda pa samo denar od tega ne bo zadoščal. Prepričani smo, da bomo tudi tokrat našli veliko dobrotnikov, doma in po svetu in bomo z združenimi močmi zmogli to breme. Pri Krekovi banki v Mariboru je odprt poseben žiroračun za zbiranje denarja. Vsem dobrotnikom se prisrčno zahvaljujemo in se veselimo srečanja z vami na Slomškovi beatifikaciji v Mariboru.

Pogovarjal se je Karlo Smodiš

Informacije o Slomškovi beatifikaciji in papeževem obisku lahko najdete na internetu:

<http://www.rkc.si/slomsek>

Pri Krekovi banki je odprt žiro račun, na katerem se zbirajo darovi za kritje stroškov papeževega obiska in Slomškove beatifikacije.

*Žiro račun: Krekova banka Maribor,
številka: 51800-620-336 05 - 1100114-105449*



MOLITEV V DUHOVNI PRIPRAVI NA SLOMŠKOVO BEATIFIKACIJO

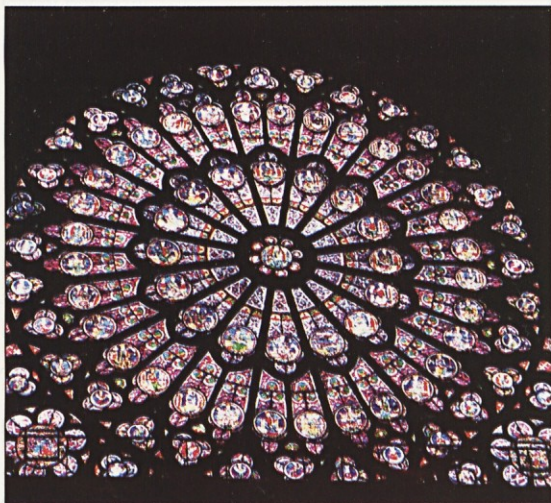
Nebeški Oče,
hvala ti za uspešen sklep postopka za beatifikacijo škofa Antona Martina Slomška. Uresničujejo se pričakovanja in molitve našega naroda, ki so se dvigale k tebi, odkar smo vstopili v občestvo katoliške Cerkve in postali tvoji ljubljani otroci. Blagoslavljaljaj našo duhovno pripravo na slovesno razglasitev škofa Antona Martina Slomška za prvega slovenskega svetnika in domačega vzornika krščanskega življenja.

NEMIR

In tako zelo sem si želela," je Pavla tiho vzdihnila, da je Tomaž ne bi slišal. Zaprla je vrata v spalnico in pristavila lonček vode za svež čaj. "Leta in leta sva se pogovarjala o Parizu in da si bova tudi midva enkrat vendarle vzela čas ter obiskala mesto, o katerem vedo ljudje povedati toliko lepega," je nadaljevala, medtem ko je čakala, da voda zavre. Tomaž je celo prinesel cel kup knjig iz knjižnice, da bi se na izlet res dobro pripravila. In čim več sta prebrala o Parizu, tem bolj sta bila navdušena. Njuno veselje so še povečali sosedge, ki so si izlet v Pariz privoščili v začetku maja. Dvakrat so ju povabili na kavo, da so jima potem pripovedovali o znamenitostih francoske prestolnice in jima navdušeno svetovali, kaj vse si morata ogledati, ker da potovalna agencija tako in tako vedno pokaže premalo.

In potem se zgodi, da Tomaž zboli nekaj dni pred odhodom. Tomaž, ki že vrsto let ni maral niti slišati za kake prehlade, sploh pa ne za gripo, pa naj je še tako razsajala naokrog. Vedno je bil prepričan, da takšne bolezni doletijo le neodporne in nerazmigane pomehkužence, njega se gripe in tem podobne nevšečnosti na daleč izogibajo. No, zdaj pa ima!

Spomladanske gripe so že zdavnaj mimo, ni slišati, da bi bil kdo v okolici bolan, njega, ki o sebi pravi, da je zdrav kot dren, pa zadene kot strela z jasnega. Zjutraj glavobol, potem nenadoma visoka vročina. In bi še kar brkljal okoli hiše, če ga Pavla ne bi dobesedno nagnala v posteljo.



Poklicala je zdravnika, ki je odkimaval z glavo in menil, da gre za prav posebno vrsto gripe. "Počitek v postelji, veliko čaja, na izlet pa bosta morala iti kdaj drugič," je skušal potolažiti Pavlo, ki kar ni mogla skriti razočaranja.

Medtem ko je Pavla kuhala čaj, je Tomaž razmišljal o svoji bolezni.

Seveda je bilo tudi njemu žal za izlet, ampak saj se v življenju tolikokrat zgodi, da se ti ponesreči ravno tisto, kar si najbolj želiš.

Še dobro, da je vročina popustila. Da, vročina. Ta znanilka, da je s človekovim zdravjem nekaj narobe. In četudi je neprijetna, pa je vendarle koristna. Če je ne bi bilo, bi se bolezen razvijala nemoteno in morda bi se človek zavedel, da je bolan šele potem, ko bi bilo prepozno.

Vse stvari imajo svoj pomen, tudi tiste, ki so nam zoprne. Nekaj te pač mora opozoriti, in to dovolj krepko, da je zdravje ogroženo. In ko moraš takole ležati v postelji, je časa na pretek za razmišljanje, za vsakovrstna potovanja po prestolnicah duha. Tudi takšna, ki se jih ne lotiš namerno. Morda tudi zato, da misel, ki doslej ni imela možnosti dopotovati do svojega cilja, zdaj to lahko stori. Tomaž se je nasmehnil: "Kot na primer tisto razmišljanje o človekovem nemiru.

Zakaj, ali še bolje, čemu je človek nemiren? Zdi se mi, kot da sta v meni dva človeka. Človek, kakršnega je Bog ustvaril, in človek, kakršnega se vsak trenutek sam ustvarjam. Če obe podobi človeka nista enaki, če se ne ujemata, ne vem, kdo sem. Ne vem, ali sem tisti človek, ki ga Bog neprestano ustvarja, ali pa tisti, ki se sam ustvarjam. Čim večja je razlika med božjim človekom v meni in "mojim" človekom, tem bolj sem nezadovoljen in nemiren. Nemiren? Nemir? Da, morda je prav človekov nemir najboljši pokazatelj njegove odtujenosti od resničnega človeka, od človeka, kakršnega je ustvaril Bog. Ta nemir in nezadovoljstvo je kot vročina, ki opozarja na bolezen. Opozorilo je, klic, alarm, da se oddaljujem od svoje resnične podobe, od samega sebe."

Vrata so se počasi odprla. Pavla je tiho vstopila s skodelico vročega čaja. "Kako, Tomaž?" je vprašala. "Potujem, Pavla, potujem," ji je smehljaje pokimal.

Jože Urbanija

VODA

Žejen sem" (In 19,28), se glasi ena od sedmih besed, ki jih je Jezus govoril na križu Očetu ali ljudem, ki so bili priče njegovega umiranja. V tej Jezusovi besedi je voda nagovorjena kot sredstvo za življenje. "Reši me, Gospod, zakaj vode so mi prišle do grla!" (Ps 69,2) se glasi molitveni klic iz psalmov, ki izraža uničujočo moč vode.

Voda je zibelka življenja: nerojeni otrok v materinem telesu plava v plodovnici, ki je po svojem sestavu podobna morski vodi. Znanstveniki menijo, da se je življenje na našem planetu začelo v vodi. Voda lahko postane tudi grob: Sveto pismo govori o vesoljnem potopu, pred katerim so se rešila samo tista živa bitja, ki so bila z Noetom v barki.

Voda poživlja žejnega, izmiva umazanijo, igraje sprejema plavalca in je zato v Sončni pesmi svetega Frančiška Asiškega nagovorjena kot "sestra voda". Voda pa je tudi simbol za kaos in smrt. V tem dvojnem pomenu uporablja Cerkev simbol vode pri krstu. V sedanjem obredu je uporaba vode močno zmanjšana. Trikrat se nekoliko vode v obliki križa zlije na glavo krščenca. V stari Cerkvi pa so se odrasli krščevali s potapljanjem v krstnem studencu. To potapljanje pomeni umiranje s Kristusom, potopitev v vodni grob kot naročje smrti. Dvig krščenca iz vode pomeni vstajenje s Kristusom k novemu življenju. To

življenje kristjana naj bi bilo veriga majhnih zmag nad grehom in smrtjo, dokler ne bo nekoč popolnoma použito do večnega življenja.

Pri Jakobovem studencu je Jezus neki ženi iz Samarije, ki je bila utrujena od tega, da je morala nenehno prihajati sem, se sklanjati in zajemati vodo, obljubil živo vodo, ki tistega, kdor jo pije, za vedno odžaja. In ob šotorskem prazniku v Jeruzalemu, ko so v templju darovali vodo iz ribnika Siloe, je Jezus zaklical: "Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije. Kdor vame veruje, 'bodo iz njegovega osrčja tekle reke žive vode,' kakor pravi Sveto pismo." To pa je rekel o Duhu, ki naj bi ga potlej prejeli tisti, ki verujejo vanj (In 7,38). Tekoča, živa voda je tukaj simbol Svetega Duha, ki se daje kot sad Jezusovega trpljenja in vstajenja.

Kdor razmišlja o tej obilici pomenov, ki jih ima voda, se bo še raje pridružil tisti zahvali za stvar vode, ki jo je izrazil Frančišek Asiški v svoji Sončni pesmi: "Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi; mnogo koristi ponižna, dobra in čista."

(Iz knjige krškega škofa
E. Kapelarija Znamenja)



VRATA SO VEDNO ODPRTA – ČE ŽELITE PONOVO VSTOPITI V CERKEV

Clan Cerkve postane človek s krstom. Kdor je krščen, vstopi neizbrisno in nepreklicno v življenje z Jezusom Kristusom in v sožitje z drugimi krščenci v skupnosti z vsemi drugimi, ki verujejo. Ta skupnost je Cerkev.

Tako gledano, ne more biti nikakršnega 'izstopa', ne more biti odpovedi duhovni življenjski povezanosti, kristjan duhovne skupnosti ne more odpraviti. Ta obstaja vedno. Zato tudi ni novega krsta pri ponovni vključitvi v Cerkev. Krst kot neizbrisna duhovna vez obstaja vedno.

Kadar torej govorimo o 'izstopu' iz Cerkve, tedaj je s tem mišljeno administrativno, se pravi upravno dejanje. V večini zahodnih držav po svetu lahko nekdo, ki je krščen, pred državnim uradnikom izjavi in podpiše, da ne želi več pripadati svoji dosedanji verski skupnosti. V Sloveniji lahko to stori le na župnijskem uradu, ker država ne sprejema takih izjav. Po raznih državah je ta postopek različen, ker je različen status Cerkve do družbe in predvsem države.

Cerkev pa v nobenem primeru ne sodi o notranjih razlogih za ta korak. Cerkev kot upravnica božjih reči seveda mora priznati osebno odločitev in jo zaznamovati v krstni knjigi. Povsem razumljivo je, da se mora Cerkev in njeni voditelji (župnik) vpraševati, kaj je v ozadju tega dejanja, kaj je vodilo k takemu koraku.

Zaradi različnih razmer je seveda ozadje 'izstopa' lahko zelo različno. V deželah, ki imajo sistem financiranja Cerkve s cerkvenim davkom, je izstop pogosto manj povezan s popolnim zanikanjem resnic krščanske vere. Tudi v razmerah pod vladavino Cerkev in veri nasprotnega komunizma so bili izstopi iz Cerkve pogosto bolj posledica pritiska, propagande in nevednosti kakor pa osebne odločitve. Vendar je bilo v Sloveniji izstopov sorazmerno malo.

Veliko več izstopov pa je zaradi finančnih zadreg in tisk ali zaradi notranjih kriz, ki jih preživljajo Cerkev v zahodnem svetu. Na zunaj npr. v Nemčiji izstop pomeni, da odpade plačevanje cerkvenega davka. Vendar pa se

kristjan, ki je izstopil, navadno tudi odmakne notranjemu življenju z versko skupnostjo - župnijo.

So pa tudi cerkvene in duhovne posledice tega dejanja. Z izstopom kršчени nima več pravice biti deležen tistega, kar opravlja Cerkev po svojem poslanstvu iz vere v korist ljudi. To so npr.: blagoslovi (v boleznih, velikonočnih jedil, hiše, ..., zakramentali (pogreb, molitve,...) prejetanja zakramentov (spoved, obhajilo, maziljenje, ...). To pomeni, da tisti, ki so razglasili izstop iz Cerkve, k obhajilu pa pristopajo, ravnajo napak in v nasprotju z učenjem Cerkve. Mnogi prihajajo k zakramentom v napačnem prepričanju, češ 'saj župnik ne ve', ali 'saj sem izstopil le pred uradnikom'. Strogo vzeto, kdor je izstopil, niti k maši nima več pravice priti.

Med verniki, ki so izstopili iz Cerkve, je mnogo nevednosti, mnogo napačnih mnenj in presojanja zaradi napačne informiranosti, ki jih je mogoče slišati in brati v javnosti. Zato tu tudi vabilo, da se kot skupnost in kot posamezni kristjani damo poučiti tistim, ki Cerkev poznajo. Vaš sogovornik v tem pa je najprej vaš župnik ali drugi duhovnik ali pa dober kristjani.

Pripravil jp



SKUPAJ Z DUHOVNIKOM



Že drugi mesec človek zgrožen opazuje, kakšno korenito etnično čiščenje izvajajo Srbi na Kosovu. Kaj takega bi ne bilo mogoče brez temeljitega in predhodnega načrta; čakali so le na ugodno priložnost in jo z Natovim napadom dobili. Begunci so otroci, žene in ostareli, moških skoraj ni videti. Kdo ve, koliko jih je ostalo v skupnih grobiščih? Srbi se še posebej znašajo nad šolanimi, nad tistimi, ki bi jutri mogli postaviti na noge albansko Kosovo. Ob tem sem se spomnil, da so enako počeli vsi, ki so si kdaj lastili naš narod. Nacisti so vidne Slovence, med njimi skoraj vse duhovnike, izselili, podobno so ravnali fašisti. Nič bolje se ni godilo svobodoljubnim izobražencem pod komunizmom, da niti ne omenjam, da je le redko kateri duhovnik ušel večletni ječi in prisilnemu delu. Da, v slovenski zgodovini so bili duhovniki trn v peti vsem, ki so poskušali zatreti bodisi slovenstvo bodisi vero ali pa oboje.

Te misli se mi pletejo, ko se oziram v mesec junij, mesec duhovniških posvečenj. To je čas velikega veselja za vso domačo Cerkev, saj ji Bog pošilja mlade in sveže moči, da bo mogla še naprej služiti našemu človeku in narodu. Kakšen blagoslov za vero in narod je duhovnik, še na poseben način doživljajo rojaki po svetu. Marsikdo bi se v tujem svetu izgubil ne le kot vernik in Slovenec, marveč tudi kot človek, če bi se ne pojavil kot kak dobri angel slovenski duhovnik, če bi ne bilo kje v okolici slovenske katoliške misije, kjer so vsakomur odprta vrata. Sam poznam nič koliko pretresljivih in lepih življenjskih zgodb, ki so se odvijale v dobrohotnem in gostoljubnem okolju slovenske župnije v Franciji, Angliji, ZDA... Koliko osebnih zagat in stisk je pomagal rešiti izseljenski duhovnik; koliko svetih maš, ki jih je daroval, je prinašalo mir in novo upanje v srca naših izseljencev; koliko kulturnih in družabnih prireditev je organiziral, da bi

tesneje povezal razpršene izseljence med seboj in s kulturo mater in očetov.

Doživel sem tudi, s kakšno nesebično predanostjo se izseljenski duhovnik predaja svojim ljudem in živi zanje. Med našimi ljudmi na tujem nadaljuje Jezusovo delo in zbira ljudi, 'kot koklja piščeta'. Te duhovnike sem srečeval, ko so se veselili sadov svojega dela in truda, hvaležnosti in sodelovanja ljudi; a spoznal sem jih tudi v trenutkih osamljenosti, ko so se z zadnjimi močmi, žalostni in na robu obupa, izročili v roke nebeškemu Očetu: kot Jezus na vrtu Getsemani. Koliko lepih trenutkov v življenju duhovnika, a tudi veliko bridkih; dnevi polni sonca in prečute noči, pohvale in obrekovanje, spodbude in očitki, prijateljsko zaupanje in sovražno sumničenje... Vse to in še marsikaj drugega doživlja duhovnik, ki je vzet izmed ljudi, a za njih; duhovnik, ki je tak kakor drugi, a hkrati drugačen. To izseljenski duhovnik čuti močnejše, saj nima toliko priložnosti, da bi se srečal s svojimi sobraty duhovniki, kot je to mogoče doma, in pri njih našel prijateljstvo in oporo.

Še bolj kakor doma je življenje izseljenske župnije odvisno od prisrčnega in zaupljivega sodelovanja med duhovnikom in ljudmi; bolj kakor doma so srečanja med rojaki v slovenski župniji doživeta in osrečujoča, ker je na tujem manj priložnosti za shajanje in prijateljevanje. Bilo bi nerazumljivo, če bi verni ne izkoristili teh trenutkov, se ne pustili obogatiti in s svojo navzočnostjo ne obogatili drugih. S tem namreč potrjujejo tudi duhovnika v poslanstvu, ki mu ga je zaupal Jezusa, sami pa sprejemajo Jezusa, ker so sprejeli njegovega poslanca. Jezus pravi učencem: "Kdor vas sprejeme, mene sprejeme."

V demokratičnem svetu, kjer živijo naši izseljenci, ni nevarnosti, da bi kaka sovražna oblast pregnala duhovnike iz njihove srede in tako zatrla njihovo vero in kulturo. **Tisto, kar bi lahko danes izgnalo duhovnika iz naše srede, je mlačnost in brezbriznost slovenskih katolčanov doma in na tujem. Niso nam več nevarni drugi, pač pa lahko ogrozimo sebe mi sami, če bi pozabili, zakaj nam Bog podarja duhovnike in zakaj so jih naši sovražniki blatili in preganjali, zapirali in morili.** Še zlasti na tujem je več kot jasno, da brez duhovnikov ne bo več naših skupnosti in srečanj, slovenske molitve in pesmi, da bomo oropani edinega koščka doma, ki nam je ostal na tujem. Zato se splača zaradi nas samih moliti za duhovnike, se jih veseliti in z njimi sodelovati.

Drago Ocvirk

O ZVELIČAVNI KRŠČANSKI VERI (2)

Iz pridige za binkoštno nedeljo

Tri neizrečeno velike čudeže je Bog človeškemu zarodu storil, katerih velikost premišljevat, božjo vsemočnost in usmiljenje pa moliti in hvaliti, je vsakega človeka prva dolžnost. Velik je prvi čudež stvarjenja, da nas je Bog Oče po svoji podobi ustvaril. Velik je drugi čudež odrešenja, da nas je Bog Sin, Jezus Kristus, večnega pogubljenja odrešil. Ravno tako velik in imeniten je pa tudi tretji čudež prerojenja, da nas je Bog Sv. Duh, tretja božja oseba v presveti Trojici, ki iz Boga Očeta in Boga Sina izhaja in je z njima enega bitja v Bogu vekomaj preordil in posvetil, da smo otroci božji, bratje in sestre Jezusa Kristusa in dediči nebeškega kraljestva. In glejte, ravno tega čudovitega prerojenja vesel god so sveti binkoštni prazniki. Oni nas opominjajo na čudovito prerojenje, ki se je zgodilo z apostoli in Jezusovimi učenci, in ki se je zgodilo z vsemi, kateri so se iz celega srca k Jezusu spreobrnil, in se z vsakim človekom še zdaj godi, ako se hudobno ne ustavlja Bogu Sv. Duhu.

Častitljiv vnebohod Jezusov je sicer njegove učence razveselil, ali vendar se še s pobitim srcem z Oljske gore, kjer so svojega Gospoda na zemlji zadnjikrat videli, podajo nazaj v Jeruzalem. V strahu pred sovražniki Jezusovimi se v hišo zapirajo in čakajo na Jezusove obljube, da se jim bo dopolnilo, kakor jim je napovedal. Zatemnjena je njihova pamet, sami še ne vedo prav, kaj bo z njimi. Plaho je njihovo srce, še na svetlo si ne upajo. Ali poglej čudo njihovega prerojenja! Sveto binkoštno jutro se je razdaniło, ljubo sonce sijet tretjo ali po naše deveto uro, kar prišumi močnega vetra nagel vihar nad njih prebivališče, in Bog Sv. Duh se razlije v podobah ognjenih jezikov nad Jezusove učence in jih napolni s svojimi nebeškimi darovi.

Kakor bi trenil, se je razsvetlila njih pamet in lepo jasno razumevajo zdaj vso lepoto Jezusovega nauka. Kakor ponočni mrak beži pred belim dnevom, tako zapusti ves strah in nepokoj njih srce. Ravno tiste nauke Jezusove vere, katere si popred niso upali še v misliti, zdaj očitno oznanjujejo, ker vpičho istih sovražnikov, pred katerimi so se prej skrivali. Za pričho, da v njih prebiva Bog Sv. Duh, govorijo naenkrat nove jezike. Sv. Peter začne pridigati in po prvi pridigi se jih je tri tisoč takoj dalo krstiti. Vsi so na novo oživel, vsi prerojeni, vsi so bili polni Sv. Duha. Novo življenje se začne po njih po celem sveru in spolnilo se je

nad njimi, kar je Bog po preroku nekoč govoril: "Dal jim bom drugo srce in podelil v njih osrčje novega Duha, da bodo hodili po mojih zapovedih, ohranili in dopolnili moje povelje, da bodo moje ljudstvo in jaz njihov Bog"

V zmoti in v nevednosti, v malikovanju in hudobiji je spalo čluvestvo po celem svetu, ko se je v Jeruzalemu začelo svetiti po prihodu Sv. Duha mlado jutro novega krščanstva. Dvanajst ubogih, zaničevanih ribičev, od Sv. Duha razsvetljenih, pa se poda križem sveta, med vse narode gredo in oznanjujejo veselo sporočilo Jezusovega nauka **Oni nesejo znamenje sv. križa v vzdorne dežele, kjer jutranja zarja rodi beli dan, in ga presadi v zahodne kraje, kjer večerno sonce zahaja v božji milosti.** Oni učijo črne zamorce, kjer od velike vročine pesek gori, in krščujejo po deželah mrzlega severa, kjer ljudje v večni zimi prebivajo. Vsi narodi se budijo iz grešnega spanja in gledajo svoje zveličanje. Zginilo je malikovanje kakor temna noč pred belim dnevom; ugašati je začela judovska vera kakor slaba svetloba bele lune, kadar prisije zlato sonce izza gora. Grde pregrehe so bežale od kristjanov, kakor se skrivaajo ponočni tolovaji pred svetlobo belega dne. Ljudje so spoznali svojega Boga, pa tudi pravo pot, ki pelje k njemu. Bili so srečni otroci enega Očeta, bratje in sestre med seboj, enega duha, ene ljubezni. **Svet se je spremenil po prerojenju Sv. Duha.**



PRIPRAVA NA ZAKON

V današnjem prispevku o sinodi na Slovenskem vam ponujamo del pogovora z dr. Tonetom Kunstljem o pripravi na zakon. Morda vas bo problematika nagovorila, saj se z njo srečujemo tako doma kot na tujem.

Pravimo, da je zakon večinoma povsod po svetu v krizi. Logično nadaljevanje te trditve bi bilo, da je v enaki ali pa še večji krizi tudi priprava na zakon. Ali je ta trditev resnična, zlasti če gledamo slovenske razmere?

Pojmovanje zakona se je bistveno spremenilo, o čemer pričajo tudi številke. Če smo imeli sredi 60. let 8,5 poroke na 1000 prebivalcev, jih imamo danes še 4,1. Ljudje se danes ne poročijo, ampak živijo "na koruzi". Na tako spremenjeno pojmovanje zakona, njegove vloge v osebnem in družbenem življenju, v življenju naroda in tudi Cerkve v pripravi na zakon ne moremo odgovarjati z enakimi metodami, kakršne smo uporabljali v 60. ali 70. letih. Slabost slovenske priprave na zakon - in te slabosti se dobro zavedamo - je, da je njena še vedno prevladujoča oblika množični tečaj. Tako se, recimo, dve nadstropji niže od prostora, kjer se pogovarjava, v kletnih prostorih na Krekovem trgu 1, naenkrat zbere tudi do 140 mladih, ki samo poslušajo predavatelja, ta srečanja pa so brez prave komunikacije, brez pogovora, medtem ko priprava na zakon v zahodnoevropskih državah teče skoraj izključno v delu z malimi skupinami. Nekaj zakonskih parov izmenično pripravlja srečanja za skupinico šestih, morda osmih parov, občasno pa je navzoč tudi duhovnik. Takšna srečanja so namenjena predvsem izmenjavi pogledov, mnenj. Nekaj podobnega imamo sicer tudi pri nas v obliki Najine skupne poti - v obliki, ki jo poskušamo nekoliko razširiti, saj jo trenutno prirejamo samo tri- do štirikrat letno, izvaja pa jo p. Miha Žužek v jezuitski hiši na, Visokem v Poljanski dolini. Pač pa imamo Slovenci nekaj, česar druge dežele ne poznajo - to je slovenska šola za zakon, avtohtona metoda, ki se je oblikovala predvsem pri p. Vitalu Vidru ob njegovem delu s študenti in bodočimi pari. Verjetno je to najpopolnejša oblika priprave na zakon, saj se ti pari družijo pod vodstvom duhovnika vse šolsko leto, včasih tudi več šolskih let. Tu je navzoča dinamika male skupine, izmenjava mnenj, metoda, ki zelo spodbuja k medsebojnemu pogovoru in tako še dodatnemu spoznavanju para.

Ali Cerkev na Slovenskem namenja pripravi na zakon dovolj pozornosti? Kaj na tem področju pričakujete od slovenske sinode?

Ljudje, ki delamo pri pripravi na zakon, smo bili sprva morda celo nekoliko razočarani, saj smo v prvem sinodalnem dokumentu pogrješali kaj več besedi o družini. Vendar pa se je to v drugem obdobju priprave na sinodo že bistveno spremenilo. Področje družine, zakonskih skupin, priprave na zakon je eno od temeljnih področij, o katerih razpravljajo udeleženci dekanijskih sinodalnih dni. In zanimivo - tudi med odmevi, ki so jih ljudje pošiljali na tajništvo sinode, jih je bilo veliko prav za področje družine, zakona, zakonske zveze. Prizadevamo si, da bi bila tudi v sklepnih sinodalnih dokumentih temu področju namenjena ustrezna pozornost. Predvsem si želimo predstaviti pripravo na zakon iz časa tik pred poroko v obdobje šestih mesecev ali morda celo enega leta pred načrtovano poroko. Vidimo, da je čedalje več porok načrtovanih, ne zgodijo se ad hoc, zaradi zanositve in "poroke na mus". Sinoda naj bi oblikovala bolj obvezujoče smernice zakonske, družinske pastorale, vendar pa se moramo hkrati zavedati, da čez noč ni mogoče vsega spremeniti.

Pogovarjal se je Bogomir Štefanič, ml



Štanjel na Krasu

ZAPISALI SO...

DRUŽINA 18/48, Alojz Rebula

JE MOGOČE BITI SLOVENEK BREZ KRŠČANSKE TRADICIJE?

V pismih bralcev naših časopisov se periodično in z ganljivo ihto izživljajo nekatere slovenske manjšine, kakor je bila na primer pod socializmom pravda o bralcu in bravcu. Nekritična uredništva pustijo, da se vlečejo kot jara kača, v grotesknem repliciranju. Danes je na primer na vrsti pravda o dejanskem začetku tretjega tisočletja. A dotaknil bi se neke druge, tišje, a prav tako zabavne pravde. Gre za izprisanje nekaterih bralcev, kako hočejo biti Slovenci brez slovenske krščanske tradicije.

Je mogoče biti Slovenec brez krščanske vere? Nedvomno. Lahko si zaveden Slovenec, ne da bi bil kristjan. Današnji katoličan ne bo enačil slovenstva s pripadnostjo katolištvu, kakor je v preteklosti zahtevala kakšna integralistična katoliška zavest. Kot Slovenec - zaveden Slovenec - si lahko jehovec ali budist.

Povsem drugačno pa je vprašanje, ali je mogoče biti Slovenec zunaj krščanske tradicije.

Tradicija nikakor ni vera. Je pa skupek vsega - navad, nravi, duhovnega ozračja, jezikovnega izražanja, kulturne dediščine -, kar je posredno ali neposredno nastalo pod navdihom krščanstva.

Pa vzemimo Slovenca, ki hoče biti ne samo zunaj krščanske vere, ampak tudi zunaj krščanske tradicije. In to



Pogled na Vipavsko dolino

ne samo, kadar piše pismo Delu, ampak če je dosleden, v celoti svojega življenja.

Kakšen Slovenec je to? Izcimi se nam čudna, "prikazenska prikazen", kakor bi rekel Oton Župančič.

Kadar je ta prečudoviti Slovenec na poti, mora krvavo trpeti ob vseh sakralnih spomenikih, s katerimi je tako na gosto posejana slovenska pokrajina. Vsak zvonik mora biti klofuta njegovi protikrščanski zavesti. Trpeti mora ob vseh "Svetih", ki so še ostali pri krajevnih imenih tudi po komunističnem prekrščevanju. Kako mora dobesedno krvaveti ob pogledu na slovensko kulturno dediščino! Na živce mu morajo iti prvi dokumenti našega jezika Brijunski spomeniki s svojim pridiganjem; slovenska narodna pesem s svojimi krščanskimi motivi; kar je sakralnega v slovenski glasbi od Gallusa do Tomca; tako reformacija kot protireformacija s svojo krščansko "ihto"; vsa cerkvena umetnost, gotska, romanska in še posebej baročna, značilna za večino slovenskih cerkva. V slovenski literaturi mora tega Slovenca zbadati vse, kar je krščanskega, vključno s Prešernovim Krstom, z Gregorčičem, s Cankarjem, Pregljem in Kocbekom. Krščanska nedelja mu mora biti odveč. Krščanski božič in velika noč še posebej, z njenim pršutom in žolco vred. Tudi pri izražanju bi se moral paziti. Ne bi smel kot Kardelju govoriti o "Judeževih groših" ali kot kakšen ekonomist o "izvirnem grehu naše denacionalizacije". O nikomer ne bi smel reči, da je "reven kot cerkvena miš". Celó če se razjezi, ne bi smel reči "križana gora" ali "prekleti hudič".

Takšen bi bil Slovenec, ki bi hotel dosledno sleči krščansko tradicijo. Mučeniški Slovenec. Dejansko nemogoč Slovenec. Brez krščanske vere je mogoče biti Slovenec. A kako naj bo človek Slovenec brez krščanske tradicije?

"Nimam kaj s krščansko tradicijo", to je toliko kot trditi "Ne prihajam iz vode", ko se vse s tebe cedi.

MAG 18/5, Janez Markeš

POT BREZ VRNITVE

Konec maja naj bi ljudska stranka in krščanski demokrati podpisali politično izjavo o namerah, s katero bi formalno utirili združevanje, ki naj bi se končalo že konec leta. Strankini ožji vodstvi se sestajata skoraj vsak teden.

Na osrednji prireditvi ob deseti obletnici SKD je strankin predsednik Lojze Peterle dejal: "Zelo sem vesel, da po



dolgih letih lahko povem, da se začenja proces združevanja SKD in SLS, ki mora voditi do stranke relativne večine." Izjava je požela dolg in buren aplavz. "Stopite skupaj in vas bomo volili," so besede, ki jih je slišal od številnih privržencev in volivcev. Njegov glasni in nezadržani optimizem je že ena od prvih dilem pristopa k združevanju.

Taktiki združevanja. Edvard Stanič, do jeseni 1994 glavni tajnik SKD in njen nesporni drugi mož, pravi, da bi morali pogovori potekati v večji tajnosti. Šele ko bi bila rešena glavna sporna vprašanja in opravljenega veliko filigranskega dela, bi stranki v javnosti oznanili svoje namene. Njegov pristop k združevanju bi bil drugačen od tistega, ki sta ga, sodeč po javnih izjavah, izbrali vodstvi strank. Takoj bi bilo treba določiti vse tisto, kar ju združuje. Stranki se kočljivost vprašanj izogibata, kar lahko v nadaljevanju privede do razočaranja volilnega telesa in članstva obeh strank. Ker je ljudska stranka v izjavah in napovedih precej bolj zadržana - če ne zaradi drugega, zaradi dolgoletnega odklanjanja predlogov SKD - je ni preveč modro izzivati s triumfalnimi izjavami.

Hilda Tovšak, glavna tajnica SKD, seveda ne govori o podrobnostih. Združevanje bodo vodili tako, da bo uspešno sklenjeno, zagotavlja. Kot lahko razberemo iz različnih iz-

jav, naj bi bile v postopek združevanja vgrajene varovalke, ki bi onemogočile, da bi se vrnil na izhodišče. Zamisel naj bi bila naslednja: ko bosta vodstvi strank že dovolj daleč, vrnitev v položaj pred napovedjo združevanja ne bo mogoča. Stanič se boji, da bi bili stranki zaradi časovne stiske (mudi se zaradi volitev), do katere bi prišlo zaradi izogibanja kočljivim temam, primorani k sprejemanju izsiljenih odločitev. Ne bi se prepoznali kot enakopravni partnerici. Vrstili bi se očitki, katera od njiju z združevanjem več izgublja in katera več dobiva...

NE POZABIMO...

IZ KNJIGE TEMNA STRAN MESECA

V Ljubljani so lani pripravili razstavo z naslovom *Slovenci v 20. stoletju*. Predstavitev je bila nadvse zanimiva, vendar pomanjkljiva, saj je zamolčala nasilje totalitarnega režima po vojni. Pisatelj Drago Jančar si je pridobil nekaj sodelavcev in postavil drugo razstavo z naslovom *Temna stran meseca*, kratka zgodovina totalitarizma na Slovenskem. Ob tem je izšla tudi obsežna knjiga, da bi bilo gradivo dostopno tudi tistim, ki razstave ne bodo mogli videli. Iz uvodne razprave omenjenega pisatelja povzemamo nekaj odlomkov, ker bi radi našim bralcem predstavili delo, ki razkriva dolgo zamolčano resnico, nekateri pa bi še vedno radi, da ostane pozabljena za vedno.

Danes najdeni dokumenti in vse pogostejša živa pričevanja iz različnih koncev Slovenije dokazujejo, da se je v času po končani vojni že začelo najstrašnejše pobijanje neoboroženih ljudi v slovenski zgodovini. Časopisi tedanjega časa o tem ne govorijo. Bil je maj, ljubezni čas, bil je tudi majski čas sreče, ker je vendarle konec vojne in bo mogoče začeti normalno živeti. Prišel je topli junij, na oglasnih straneh Slovenskega poročevalca ljudje iščejo stanovanja in prodajajo šivalne stroje, nekaj strani pred tem pa je mogoče prebrati morda edini javni zapis o vračanju domobrancev pod naslovom: *Belogardisti se vračajo*.

"Kranj, 1. junija. Te dni je prispel iz Celovca v Kranj transport 1550 belogardistov, katere so zavezniške vojaške oblasti izročile kot ujetnike našim oblastem. To je v dveh dneh že drugi transport, napovedani pa so še novi... Na pločnikih so se zbirali številni opazovalci in z neskočnim prezirom zrlji na žalostno kolono. "Izdajalci, sram Vas bodi!" "Kdo bo obudil mrtve, ki ste jih pobili?" Partizani, ki so spremljali izdajalce z dostojanstvenim mirom, so želi splošno občudovanje. Slišali pa so se tudi mnogi vzkliki

užaljenih: "Ali zaslužijo, da tako lepo ravnate z njimi?" "Nismo fašisti," je odločno odgovoril partizan."

Morda je bilo tako, kot pravi članek v Slovenskem poročevalcu, morda je bilo drugače, kot pripovedujejo preživeli, da so namreč ujetnike in civiliste neusmiljeno pretepali, da so morali peti domobranske pesmi, poljubljati slovensko zemljo in da so koga že med potjo "likvidirali." Vsekakor je danes dokazano, da so sledili strahotni masakri neoboroženih vojnih ujetnikov in z njimi iz stanovanj odvedenih civilistov, metanje trupel v tankovske rove okrog Celja in Maribora, v rudniške jaške okrog Hrastnika, v primorske fojbe in v strašna brezna Kočevskega roga. Najmanj 12.000 ljudi. Kmetje, dijaki, izobraženci, ženske in otroci. Vsak posebej, vsak s svojim imenom in priimkom, vsak s svojimi upi in sanjami. Ta manjšina ne bo nikdar več gledala naših divnih planin, naših cvetočih polj.

In morda tisti partizan, ki je v Kranju dostojanstveno rekel: "Nismo fašisti," danes razume, kaj je hotel reči takrat nepojmljivo slavljeni pesnik Oton Župančič:

*Svobode naše jabolko se zlato
nam zakotalilo je v kri in blato,
in preden spet zasije v čisti slavi,
vsi bomo blatni, ah, in vsi krvavi.*

In če je bilo to maščevanje, maščevanje kot program, kaj je bilo tisto, kar je sledilo? Sledil je strah, strah kot program.

Na balkonu ljubljanske Univerze, s katerega je Tito sporočil besede maščevanja, je bil nedaleč od njega tudi Edvard Kocbek. Takrat še ni vedel, da bodo zoper njega izvedli množični ideološki pogrom, da bodo njegov obraz spraskali z dokumentarnih filmov in zgodovinskih slik. Ekstatični pesnik, ki je gorel v osvoboditvenem zanosu in pregorel v grozi, kakršno je napovedoval Tone Seliškar, je razločno slutil, kaj se dogaja in kaj prihaja.

"Strah poraja nesrečo za nesrečo," piše Kocbek v noveli Temna stran mesca. "Kdor se boji, postane slep in nevaren, in njegova nevarnost poraja nov strah."

In resnično, po nesmiselnem zločinu, ki je bil storjen na začetku novega časa, se je družba od vrha do tal zapredla v mrežo strahu, ki se je generaliziral iz prvotnega v zmeraj nova nasilja. Ko danes listam po starih časopisih, sploh ne morem dojeti obsega in globine strahu, ki je tedaj vladal med ljudmi. Kaj si je mogel misliti profesor ali študent na

pravni fakulteti, ko so njegovega dekana dr. Borisa Furlana, ki je še pred nekaj leti z londonskega radia pošiljal pozdrave partizanom, obsodili na smrt. To je treba ponoviti, v časopisu piše: na smrt. Furlana so potem pomilostili, toda mnogih drugih niso. Nagodeta so ustrelili, pisatelja Velikonjo so ustrelili, trgovca Pšeničnika so ustrelili. In vse sodbe so razglasili v časopisih in preko radijskih valov. Procese so prenašali po zvočnikih na ulice in trge Ljubljane in drugih slovenskih mest. "Obračun s pijavkami in izdajalci," kot piše neki časopisni naslov o procesu zoper gospodarstvenike in bankirje, je pomenil uvedbo ne samo diktature proletariata in vladavine delovnega ljudstva, temveč predvsem uvedbo povsod pričujočega nasilja, nadzora, ovajanja, strahu.

Procesi so se vrstili. Potem ko je bil v pobjah končan obračun z dejanskimi nasprotniki, je prišla na vrsto buržoazija, simpatizerji Zahoda in gnile meščanske demokracije. Procesi proti duhovnikom, procesi proti kulakom. Procesi proti industrijalcem in procesi proti književnikom. Na vrsto so prišli tudi njihovi lastni ljudje in partizanski intelektualci so si z grozo in v opravičilo ali pa samo v tolažbo citirali stara spoznanja iz časov pariške komune o revoluciji, ki žre lastne otroke. Po sporu s Stalinom, čigar slike so prva leta po vojni visele na voliščih skupaj s Titovimi, so se v zaporih in na Golem otoku znašli partizanski komandanti in predvojni komunisti. Zoper kmete, duhovnike ali pa samo verne ljudi se je prav v tem času sprožilo najobsežnejše preganjanje. Jugoslovanski komunizem je dokazoval, da ni zapustil izvirne ideje, da zna biti v obračunu z razrednim sovražnikom še odločnejši od Velikega Stalina.

Romanje "Treh Slovenij"

Svete Višarje, 1. avgusta 1999

Ob 8. uri križev pot (peš do vrha).
Ob 10.30 predavanje
v Domu dr. Lamberta Ehrlicha.
Ob 12. uri romarska maša v cerkvi.

Prisrčno vabljeni!



A N G L I J A

LONDON

Že tradicionalna mednarodna maša, ki smo jo imeli tudi letos v londonski stolnici katoliške nadškofije Southwark v nedeljo, 18. aprila, je bila zelo lepa in dobro obiskana. V sprevedu so k oltarju prihajale šestčlanske delegacije posameznih narodnosti. Mnogi so bili v svojih narodnih nošah; nekatere so živobarvne in zelo slikovite. Izmed vseh pa je po barvni skladnosti najbolj izstopala slovenska narodna noša, saj jo tujci najbolj občudujejo. Slovence sta zastopali le dve narodni noši z bandero Marije Pomagaj z Brezjij. Škof Howard Tripp, v londonski nadškofiji Southwark skrbi za pastoralo priseljencev, je posebej pohvalil Slovence za zvesto udeleževanje mednarodnih maš v stolnici sv. Jurija (St. George's Southwark Cathedral).

Franc Lapanja je obhajal 70-letnico



Častitljivi jubilej, 70-letnico, je Franc Lapanja tiho in neopazno praznoval že 19. januarja v Barnoldswicku, v angleški pokrajini Lancashire. V tem kraju, po svetu je znan zaradi industrije letalskih motorjev Rolls-Royce, živi Franc že skoraj 50 let. Z njegovim prihodom na Britanski otok je bilo podobno kot z veliko večino naših povojnih priseljencev beguncev.

Franc se je rodil 19. januarja 1929 v vorni katoliški družini Katarine (roj. Vončina) in Janeza Lapanje v Šebreljah pri Cerknem na Primorskem. Da so bili Lapanjevi res zgledna katoliška družina, potrjuje duhovniški poklic Francijevega starejšega brata Janeza, ki je župnik v Kozani v Goriških brdih. Katoliško pripadnost njihove družine pa kaže kar osem otrok: štiri dekleta in štirje fantje. Župnik Janez je bil drugi, naš jubilar Franc pa četrti po vrsti. Najstarejša sestra Angela že od posvečenja dalje gospodinij pri bratu Janezu ter ga na duhovniški poti spremlja z zvestobo in zgledom svetopisemske Marte. Kadar gre Franc domov na vsakoletni obisk, ima v Sloveniji kar tri domove: v rojstni hiši v Šebreljah pri bratu Andreju, pri bratu Viktorju, ta ima svoj dom v bližini, ter v Kozani pri bratu Janezu in njuni sestri Angelci. Povsod se Franc počuti kot doma.

Že pri šestnajstih letih je bil tako krepak, da se je pridružil protikomunističnemu odporu na Tolminskem. V začetku leta 1945 je šel k domobrancem v Kobarid. Po končani vojni se je s preživelimi soborci umaknil v Italijo in bil tam skoraj dve leti v begunskih taboriščih Forli in Eboli. Prek taborišča v Nemčiji, kjer je 8 mesecev delal v tovarni VW, se je napotil v Anglijo, kamor je prispel marca 1948 z ladijo z Nizozemske. Najprej je bil poslan na delo kot

“prostovoljec” na neko kmetijo na Škotskem. Tam je ostal do leta 1951, nato pa se je preselil v Anglijo, v mesto Barnoldswick, kjer se je zaposlil v tekstilni industriji. V tem kraju živi še danes.

Franca Lapanjo je pred leti, kar mimo splošnih volitev za ŽPS, župnik sam imenoval za člana župnijskega pastoralnega sveta slovenske katoliške misije za Rochdale z okolico, ker se je zavzemal za slovensko bogoslužje. Prvotna zavzetost za slovensko skupnost in misijo je v njem v zadnjih letih zaradi bolezni in starosti precej splahnela. Kljub temu pa še pomaga v postorali in sociali v svoji krajevni angleški župniji, in sicer pri četrtkovih sestankih, ko župljani pripravijo večerjo za upokojenca. Poleg tega se je zaradi starosti in manjših dohodkov omejil le še na gmotno pomoč katoliški svetovni organizaciji Cerkev v stiski. Medtem ko Franc podpira Cerkev v stiski, pa ta organizacija že od svojega začetka pomaga pri vzdrževanju naše katoliške misije v Londonu; brez njene pomoči ta ne bi mogla preživeti. Cerkev v Sloveniji z enkrat namreč še nima toliko sredstev, da bi lahko sama vzdrževala svoje misije po svetu.

Ob častitljivem življenjskem jubileju želimo, da bi Bog našega Franca podpiral, ga ohranjal pri dobrem zdravju in mu naklonil milost dolgega življenja ter blagoslov pri njegovem prizadevanju za pomoč župniji in Cerkvi v stiski, katere podpornik je že veliko let.

30. obletnica poroke Veronike in Johna Castlesa

Veronika (roj. Pavlič) in John Castles sta v ponedeljek, 26. aprila, praznovala 30-letnico zakonskega življenja. Njunjo medsebojno ljubezen in zve-

stobo je zvezal v zakrament svetega zakona v cerkvi St. Dominic (Hackney, London) takratni slovenski župnik v Londonu, zdaj že pokojni, prof. dr. Franc Bergant iz Argentine. V tridesetletnem srečnem zakonskem življenju sta si uredila dom v Vzhodnem Londonu in ustanovila lepo družino štirih krasnih otrok: treh hčera (Jennifer, Marija, Veronika) in najmlajšega sina (Peter), vsi so že pri svojem kruhu.

Ker je John vedno spremljal svojo ženo Veroniko k slovenskim mašam in skupnim srečanjem, je postal tako znan in priljubljen v slovenski skupnosti v Londonu in drugod po Angliji, da ga imamo kar za svojega, čeprav je po materi Kanadčan, po očetu pa Irek. Svojo ljubezen do žene in do naše skupnosti kaže tudi s tem, ko rad spregovori kakšno slovensko besedo in daje v skupnosti vtis, da razume slovensko. Verjetno ne vsega, ampak veliko.

Slovenska skupnost in katoliška misija v Londonu Veroniki in Johnu čestitata ob njuni 30. obletnici poroke in jima želita polno Božjega blagoslova v njunem življenju v krogu svoje lepe družine.

Angela Grinčenko - Kosova mama - je odšla v večnost

Prav na veliki petek popoldne, 2. aprila, se je po treh tednih hudega trpljenja v bolnišnici Birchhill končala življenjska pot Kosove mame. Pod tem imenom smo jo poznali pevci slovenskega pevskega zbora v Rochdaleu vsa leta, ko nam je zvesto gospodinjila v šolski kuhinji sester palotink (Beechwood) pri vseh naših mašnih in prireditvenih srečanjih. Bila je skromna; v dvorani, kjer smo imeli prireditve in smo bili pogoščeni, se ni niti pokazala,

temveč je skrbela, da je bil čaj pripravljen kakor hitro so se gostje vrnili po maši iz kapele v šolsko dvorano. Kdo bi preštel vse skodelice in krožnike na slovenskih dnevih, ki jih je pomila! Za svoje delo ni pričakovala nikakršne pohvale, želela je le nekaj napraviti za slovensko skupnost, kateri je bila zvesta skoraj 50 let.

Rojena je bila 23. aprila 1909 pri Sv. Lenartu v Slovenskih goricah. V maju 1945 je kot begunka zapustila domovino in prišla s hčerko Olgo v begunsko taborišče Furnitz v Avstriji, kjer se je zaposlila kot bolničarka. Leta 1948 je dospela s hčerko v Anglijo in se nastanila v Rochdaleu, kjer je ostala do smrti. Do upokojitve je bila zaposlena v tekstilni tovarni. Po hčerkinu poroki je živela z njeno družino. Vzradostila se je rojstva obeh vnukov, Filipa in Annemarie, in končno še dveh pravnukov.

Številna udeležba na njeni zadnji poti je pokazala, da smo "Mamo" imeli radi in jo bomo zelo pogrešali. Pogrebne obrede s sv. mašo je v domači, angleški župnijski cerkvi opravil tamkajšnji župnik ob somaševanju slovenskega župnika Cikaneka. Oba duhovnika sta ob grobu molila za njen večni počitek pri Bogu.

Vsem, ki so se udeležili pogreba, darovali za maše in cvetje, se družina Kos zelo zahvaljuje. Verujemo, da ji je Gospod že poplačal za vso njeno skrb in delo. Ohranili jo bomo v hvaležnem spominu in molitvi.

Zadnje slovo od Vilka Savriča

V ponedeljek, 19. aprila, smo se v kapeli krematorija na Hounslow Road, Hanworth, v zahodnem Londonu poslovili od pokojnega Vilka Savriča. Umrl je v prometni nesreči že 10. februarja 1999. O njegovi smrti je bilo v

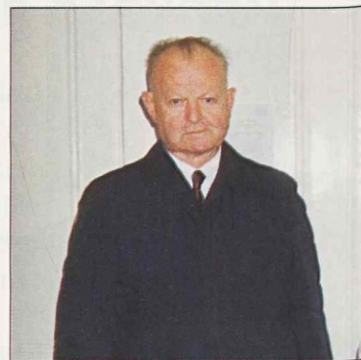
aprilski številki Naše luči dolgo in izčrpno poročilo.

K Vilkovemu pogrebu je prišlo veliko njegovih slovenskih prijateljev in angleška predstavnik Britanske legije (British Legion), katere je bil dolgoletni častni član. Bila sta v kapeli in pri polaganju cvetja ob zadnjem slovesu njihovega zvestega člana. Pogrebni obred z molitvami za pokojnega in nagovorom v slovenskem in angleškem jeziku je opravil župnik Cikanek, pri katerem se je od svojega sodelavca in prijatelja skupaj z navzočimi še zadnjikrat poslovil.

Tiho in skromno, prav tako, kot je bilo njegovo življenje, je bilo Vilko poslednje slovo: le ob navzočnosti svojih najbližjih prijateljev in znancev - celo brez njegovih družinskih članov in drugih sorodnikov.

Župnikovo poslednje slovo je bil za našega pokojnega prijatelja in za nas vse povzeto v svetopisemskem verzu: "Zbor angelov naj te sprejme in z Lazarjem, nekdanj ubogim, uživaj večni pokoj."

Udeleženci pogreba smo se v našem domu zbrali pri pogrebščina. Skupaj smo obujali spomine na pokojnikovo življenje in njegovo delo za našo skupnost.



Pokojni Vilko Savrič

Vilkova smrt naj nas spodbudi, da bomo bolj razmišljali o večnosti in o Bogu. Ne bežimo od smrti. Spoznajmo, da je bila kakor Jezusova potrebna tudi ta smrt. Ne vemo, zakaj in čemu. A vemo, da je smrt tudi za nas milostni trenutek srečanja z Bogom.

ŽPS



Dohovno obnovo za dunajske Slovence je vodil dr. S. Slatinek.

naši dvorani, kjer smo jim pripravili prigrizek. Pridružili so se nam še nekateri udeleženci tamburaškega ansambla in koncerta.

Med sveto mašo je spet zapel naš "hišni" oktet pod vodstvom g. Štekla. Med beriloma je zapel psalm, po obhajilu pa še eno novo pesem.

Lep pozdrav z Dunaja
Darja Belak



B E L G I J A

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

FLENU

Tokrat bralcem Naše luči sporočamo žalostno novico, da je 3. aprila na svojem domu v Flenu **umrl Štefan Bucik**. Rodil se je leta 1915 v avstrijskem kraju Gmund. Sveto mašo zadušnico smo imeli v sredo, 7. aprila, v župnijski cerkvi Ste. Barbe v Flenu. Ves obred je bil v slovenskem jeziku. Pokojni Štefan je večino življenja preživel kot rudniški delavec, zadnja leta pa užival zasluženo pokojnino. Zelo rad je v domovini

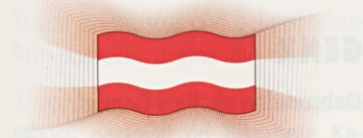
obiskoval svoje najbližje; včasih se je v Slovenijo odpravil kar dvakrat na leto. Bil je dober in skrben oče, rad se je udeleževal slovenskih svetih maš v Flenu in Quaregnonu. Z veseljem je prebiral Našo luč in druge slovenske časnike. Prijateljaval je s slovenskim duhovnikom in ga često obiskoval.

Pokojni Štefan zapušča sina Jožka, ki je v času očetove starosti zanj lepo skrbel. Štefanova žena Marica pa se je s tega sveta poslovila že pred tremi leti.

Štefanu želimo, naj se odpočije pri Bogu, vsem žalujočim pa naše krščansko sožalje.

EISDEN

Tukajšnji Slovenci smo veseli, da nam je rajni g. Žakelj zapustil hišo, ki je zdaj naš skupni dom. Lastnica je Slovenska katoliška misija. V njej prebiva slovenski izseljenski duhovnik, pogosto pa je tam tudi sveta maša. Že g. Žakelj je nekatere prostore dal v uporabo društvu Slomšek za sestanke, prireditve, pevske vaje in dopolnilno šolo slovenskega jezika. (Ministrstvo za zunanje zadeve nam daje odškodnino v vrednosti 25 - petindvajset - DM na mesec. Šola je vsak teden. Je to preveč ali premalo?)



A V S T R I J A

DUNAJ

V nedeljo, 18. aprila, so nas obiskali dijaki drugega letnika Škofijske gimnazije iz Ljubljane. Spremljal jih je ravnatelj in nekaj profesorjev. Na Dunaj so sicer prispeli že v petek popoldne, si ogledali cesarsko mesto in njegove znamenitosti.

K nam so prišli k sveti maši in nam polepšali bogoslužje z lepim petjem, sodelovali pa so tudi pri branju drugega berila in prošenj.

Isti dan je tamburaški ansambel Fermata po sveti maši priredil v naši cerkvi koncert ob obletnici delovanja, ki so jo sicer praznovali v marcu, vendar pa so jo zaradi postnega časa prestavili. V ansamblu sodeluje približno 20 mladih, s katerimi prizadevno vadi in jih vodi g. Hanzi Gabriel. V približno štiridesetminutnem koncertu so glasbeniki predstavili različne skladbe, med njimi nekaj iz začetka tega stoletja.

Po končanem koncertu smo se z dijaki in njihovimi spremljalci zadržali še nekaj časa v prijetnem pogovoru v

Posebej pa smo veseli, kadar lahko v hiši gostimo rojake iz domovine in izseljenstva. Naša želja je, da bi se uresničevala oporoka g. Žaklja: "...za vzgojo pokončnih krščanskih osebnosti."

Ko tole pišem (5. maja ob 23.20), lahko poročam, da sta pred kakšno uro odšla od tukaj absolventa filozofske fakultete v Ljubljani. Vesel sem, da sta pri nas preživela nekaj dni. Naj se kar sama predstavi:

Naj trta ne pozebe!

Sva absolventa geografije na Filozofski fakulteti v Ljubljani in piševa diplomsko nalogo na temo Slovenci v Belgiji. Belgijo imava zelo rada, saj jo obiskujeva že vrsto let, ker tu živi teta Liliane Majdič. Ob vsakem obisku sva spoznavala nove in nove ljudi, ki so nama Belgijo naredili še prijetnejšo in pustili globok vtis. Tako sva prišla na idejo, da opiševa življenje Slovencev v Belgiji. Najin mentor dr. Milan Bufon se je s tem strinjal. Ob pregledu literature v Ljubljani sva ugotovila, da je o tem zelo malo napisanega. Obiskala sva slovenske državne ustanove, pri katerih sva dobila pomoč in naslove Slovenske katoliške misije v Eisdnu, društev ter vseh zaslužnih Slovencev v Belgiji.

Aprila letos sva se odpravila v Belgijo, kjer sva bila zelo pristrčno sprejeta, še posebej pri izseljenskem duhovniku Alojziju Rajku, ki nama je širokosrčno ponudil nekajdnevno bivanje v slovenski katoliški misiji. Z njegovo pomočjo sva lažje navezala stike s Slovenci v Belgiji, ki so prek misije povezani. Naj pohvaliva tudi zelo skrbno in prijetno gospodinjo Nežko Zalar, odlično kuharico.

Prisotna sva bila na raznih prireditvah slovenskih društev. Med drugim

sva pri nedeljski maši v župniji Zwartberg - Genk prisluhnila pevske-mu zboru Slomšek, se udeležila jubilejnega prvomajskega mimohoda, pri katerem so sodelovali člani društva Naš dom v Genku, in pouka slovenskega jezika v dvoranci, ki jo slovenska misija daje v uporabo društvu Slomšek. Obiskala sva še društvi Sv. Barbare v Eisdnu in Franceta Prešerna v Bruslju. Navezala sva stike s predstavnikom za Beneške Slovence v Belgiji in z gospodom Kazimirjem Gabercem, zaslužnim izseljenskim duhovnikom v Charleroiu. Povsod so naju prijazno sprejeli in bili pripravljeni sodelovati.

Mnogo Slovencev sva obiskala na njihovih domovih. Bila sva prijetno presenečena, kako zna slovenski človek kljub dolgoletnemu bivanju v tujini ohraniti slovensko naravo, jezik in kulturo ter značilno slovensko prijaznost in gostoljubnost. Kljub močnim kulturnim vplivom tujine ostaja dom tukajšnjih Slovencev še naprej slovenski. To se še zlasti kaže v izgledu njihovih vrtov, na katerih mimogrede gojijo celo slovensko trto in iz nje po slovensko pridobivajo žlahtno kapljico. Marsikje na vrtu raste lipa, naš simbol, in zelenjava, značilna za slovensko kuhinjo.

Ugotovila sva, da je pri ohranjanju slovenstva v tujini zelo pomembno sodelovanje društev, ki pa v Belgiji zaradi nesoglasij v preteklosti ni najbolj zgledno. V Slovenski katoliški misiji v Eisdnu vidiva veliko priložnost, da se to sodelovanje med Slovenci v Belgiji prerodi. Z nastopom izseljenskega duhovnika Alojzija Rajka se odpirajo nove možnosti sodelovanja.

Na Belgijo sva se močno navezala in za naju je to postala druga domo-

vina, v katero se bova zdaj še z večjim veseljem vračala. Že vnaprej se zelo veseliva ponovnih srečanj s tamkajšnjimi slovenskimi prijatelji, ki so nama močno prirasli k srcu.

Veseli naju, da je slovenska luč tako močno zagorela tudi v Belgiji, in upava, da ne bo še tako kmalu ugasnila.

*Jurij Kočar
in Marjana Majdič Kočar*

GENK

Dobrodelna akcija v Genku

Slovensko društvo Naš dom v Genku je vsa leta poleg drugih prireditev večkrat pripravilo tudi dobrodelne akcije, na katerih so zbirali denar za: begunce, za obnovo od potresa poškodovanih hiš v okolici Bovca, za Karitas, itd.

Dobrodelno akcijo je Naš dom spet priredil v soboto, 20. 3, na katero so bili vabljeni člani in prijatelji društva. V dvorani so si naročili kosilo ali večerjo, dobiček od tega pa so razdelili: polovico za obnovo našega doma, ki ga zajel požar, polovico pa so izročili našemu izseljenskemu župniku Alojziju Rajku za pastoralno delo.

Udeležence je krajevna filipinska folklorna skupina iz Genka razveselila z različnimi plesi.

Zvečer sta se nam pridružila veleposlanik Republike Slovenije, gospod Jaša L. Zlobec, z ženo. Odborniki društva Naš dom so se v imenu vseh članov javno zahvalili svojemu veleposlaniku za večkratno prisotnost na prireditvah v Našem domu ter za vso pomoč in tesno sodelovanje. V spomin so veleposlaniku izročili darilo, njegovo ženi pa šopek rož. Zaželeli so mu vse najboljše, ker se je

uradno izvedlo, da se mu bo konec aprila iztekla diplomatska služba v Bruslju. Odborniki so bili veseli, da so lahko spoznali prvega veleposlanika Republike Slovenije za Beneluks kot prijatelja, in ne le kot oddaljenega uradnega diplomata.

Polde Cverle

MAASMECHELEN

Tokrat bo prostor pod belgijsko zastavo posvečen dvema rajnima.

7. aprila smo se v cerkvi v Proost-erbosu **poslovlili od Elizabete Kastelic**, rojene Terselič. Rojena je bila 19. februarja 1907 v Kalcah pri Naklem. Umrta je 1. aprila v domu počitka O. P. Z. Daelwezeth v Rekemu. V zadnjih letih so jo rojaki kar nekoliko pozabili. Ljubezen sina Charla, hčerk Beti in Verie z družinami jo je spremljala do konca. K poslednjemu slovesu se je poleg Flamcev zbralo tudi lepo število slovenskih rojakov. Na povabilo hčerke Beti sem ob glavnem mašniku, flamskem župniku, somaševal tudi jaz kot slovenski duhovnik. Sorodnikom pokojne in vsem našim rojakom sem spregovoril nekaj vzpodbudnih besed v našem jeziku.

Hčerka Beti, pevka v pevskem zboru Slomšek, je povedala, da je rajna mama zelo rada prepevala "Na planinah sončece sije". Še 10 dni pred smrtjo jo je zapela skupaj z Beti in vnukinjo Kathleen.

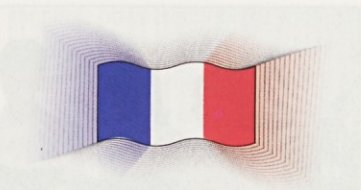
23. aprila smo se v cerkvi župnije Maria Heide **poslovlili od našega prijatelja Mirka Orbana**. Rojen je bil 1. januarja 1923 v kraju Širak na Hrvaškem. Z ženo Zinko Brečko sta bila dolga leta priljubljena lastnika prodajalne. Če česa nista imela na zalogi, sta za svoje stranke to hitro

priskrbela. Domači župnik je v njegovem življenjepisu omenil, da je bila trgovinica kakor veleblagovnica. Zlasti pa je bila znana po prijaznosti. Mnogi bivši kupci so prišli k pogrebni maši. Tudi veliko Slovencev iz Bruslja in od drugod je bilo navzočih na pogrebu. Na pokopališču je dolgoletnemu članu društva Slomšek v slovo zapel del zbora Slomšek ob pomoči nekaterih članov zbora Naš dom.

Domači flamski župnik me je dan pred Mirkovo smrtjo obvestil, da se je njegovo stanje v bolnišnici v Maaseiku poslabšalo. Nemudoma sem šel do gospe Zinke in jo odpeljal v bolnišnico. Podelil sem mu sveto maziljenje, za sveto obhajilo pa je bil že preslaboten. Očitno je bil mojega obiska vesel. Poznal me je, saj sem bil večkrat pri njih, ko sem jim odnesel novo številko Naše luči. Zaradi značilne prijaznosti in gostoljubnosti je bil pohvaljen celo med pogrebnim nagovorom med mašo.

Oba pokojna naj počivata v miru v deželi, v kateri je dogorelo njuno življenje.

Alojzij Rajk



F R A N C I J A

PARIZ

Dramska skupina ŠD Vincencij

Župnijski svet je pod vodstvom Klare in Cirila Valanta v nedeljo, 25. maja, v dvorano slovenskega doma v Chatillonu povabil na komedijo *Rendezvous*. Spisal jo je Anton Medved, zaigrala pa dramska skupina ŠD Vincencij iz Ljubljane pod vodstvom režiserja Janeza Albrehta, nekdanjega igralca v Drami in MGL. Skupino je vodil oče lazarist Pavle Novak. Zgodba nas je popeljala v življenje grajske družine. Upokojeni stotnik ima mlado ženo in dve hčeri. Mlajša hči načrtuje skrivni ljubezenski sestanek, ki ga hočeta preprečiti radovedna mati in prebrisana in vedra služkinja. V to zmešnjavo se vplete ponosni in strogi oče, ki vso stvar še bolj zaplete. Tu pa nastanejo smešne



"Rendez vous" v Parizu



Slovenska mladina v Parizu se dobro pripravi na vsak nastop.

scene, ki omogočijo gledalcu, da se od srca nasmeje. V sklopu igre je bilo tudi več glasbenih vložkov ob klavirski spremljavi, kar je igro poživilo. Igranje je bilo jasno in polno notranjega doživetja. Smeh je bil v dvorani zelo pogost. Priznanje gre vsem, saj so za uprizoritev igre vložili veliko nara. Takih in podobnih prireditev si še želimo.

Družini Valant se lepo zahvalim za organizacijo in dobro postrežbo pri večerji, ki so jo pripravili za mlade igralce. Vsem velik Bog lonaj!



Smeh je naše zdravje!

CHILLEURS AUX BOIS

Na velikonočni ponedeljek smo se kot vsako leto zbrali k skupni maši v Chilleurs aux Boisu. V zgodnih jutranjih urah sva z Marijo Škrli odpotovala iz Chatillona in med potjo občudovala pomladansko naravo, ovito v cvetje in zelenje. Najprej sva se ustavila pri Matildi Pal, ki naju je sprejela in postregla z dobrim zajtrkom in lepo besedo. Njena pristna prekmurščina naju je ogrela in spravila v dobro voljo. Z žalostjo nam je omenila, da je njen sin imel težko prometno nesrečo; nekdo, ki je prehiteval druge, se je zaletel v njega. "Nesreča ne počiva nikdar, ta nam je popolnoma pokvarila velikonočne praznike." Nato smo šli v župnijsko cerkev, kjer sem pred mašo spovedoval vse, ki so hoteli zadostiti cerkveni zapovedi. Pohvalno je, da se tu ljudje radi zatekajo k zakramentu sprave. Pri vstopu k oltarju smo peli velikonočno pesem: Kristus je vstal... Marija Škrli je prepevala z ljudmi, da so mogočne melodije napolnile veliko romarsko gotsko cerkev. V velikonočnem veselju smo se po maši zbrali še pri skupnem kosilu v bližnji

gostilni. Izmenjali smo si novice od doma in se pogovarjali o skupnem življenju v Franciji. Med obedom smo peli slovenske narodne in cerkvene pesmi; mnogo Francozov v gostilni je poslušalo lepo petje in marsikatera roka je zaploskala. Nekateri so spraševali, kdo smo in od kod? Tako smo v krogu vesele družbe s petjem pričali o Sloveniji in Slovencih. Prekmurci vedo, da je treba veliko govoriti in prepevati o krajih in ljudeh ter o narodnih koreninah. Vsem se lepo zahvalim za pristno pričevanje. Pozno popoldne smo se poslovili in si zaželeli skorajšnje snidenje še v tem letu. Na obrazih vseh sta bila nasmeh in veselje.

MERICOURT

Smrt sestre Bogomile v Morastelu 1919-1999

Sestre frančiškanke iz Morastela so nam sporočile, da je umrla sestra Bogomila. V družini je bilo pet otrok in dve sta postali redovnici. Njena otroška leta so bila polna sreče, saj je bila rojena v verski družini. Vojnja jih je prisilila, da so se vsi preselili najprej v Ameriko, od tam pa v Nemčijo. Leta 1934 je vstopila v kongregacijo frančiškank in noviciat opravila v Sloveniji. V Francijo je prišla 1938, kjer je delala in se žrtvovala v Gospodovem vinogradu do svoje smrti. Njeno glavno delo je bila molitev. Kot izvrstna kuharica pa je več let kuhala in stregla na škofiji. Sestra prednica je med pogrebnimi obredi dejala: "Sestra Bogomila je bila vse svoje življenje skromna, verna in zelo uvidevna. Ves svoj prosti čas je posvetila molitvi. Vedno je bila pripravljena poslušati in pomagati revnim ljudem. Njen veseli obraz in



Ana Makovec s hčerko

lepa beseda do vsakega je bil viden izraz žene, ki veruje v Boga. Svoj čas je dala na voljo Bogu in ljudem. Molila je za svet in vse njeno delo je bilo misijsko." Somaševali so štirje duhovniki in gospod škof, pri katerem je 20 let stregla, kuhala ter opravljala razna dela. Njena ljubezen do Cerkve in Boga ji je dajala moč, da je kljub pogostim boleznim dočakala visoko starost. Starost in bolezni je prenašala potrpežljivo in vdano. Njeno redovniško srce je bilo vedno odprto za vse, posebno za reveže. Sestra Bogomila je dopolnila 80 let, vendar nas je vest o njeni smrti presenetila, saj je ni nihče pričakoval. Vsi smo zanjo molili in peli francoske in slovenske pesmi. Med mašo smo prosili Boga, naj jo sprejme med svoje otroke in naj izprosi kongregaciji frančiškank nove poklice.

Na pokopališču je molil in z ljudmi pel slovenske pesmi g. Silvester Česnik. Sestram frančiškankam, vsem sorodnikom doma in po svetu izrekam globoko sožalje, sestri Bogomili pa želim, naj počiva v miru z Njim, ki ga je vse življenje v veri in dobroti ljubila.

Slovenska župnika v Parizu želita vsem srečne, vesele in bogate počitnice ter srečno vrnitev!

Silvester Česnik

JUŽNA FRANCIJA

Vsak mesec znova si belim glavo z vprašanjem, kako bi na odmerjenem prostoru za našo poročilo iz južne Francije zajel in posredoval čim več drobcev iz bogatega življenja naše skupnosti. Vedno se zgodi več, kot je mogoče zapisati. Zato mi, prosim, oprostite, če tu in tam kaj prezrem.

AUCH

V tokratnem poročilu bi se želel spomniti dveh naših rojakinj, ki živita v Auchu. Prva je uršulinska **sestra Imelda Kenda**. Sestra izhaja iz Mosta na Soči in letos obhaja 60-letnico redovnega življenja. Vsi rojaki ji iskreno čestitamo! Pravo veselje je pogledati našo sestro, ki je kljub svojim častitljivim letom še krepko dejavna. S pripravljanjem hrane skrbi za telesni blagor svojih sester (je namreč zelo dobra kuharica), rada vrtnari in pomaga, kjer more. Tudi



Pokojna Marta Žižek, roj. Gorenčec

mene se ob vsakem obisku spomni z nekaj kozarci okusne marmelade, ki jo sama napravlja. Nikakor pa ne smem prezreti še ene vrline naše sestre Imelde: je zvesta bralka Družine in Naše luči. In prav to ji pomaga, da kljub dolgim letom življenja v popolnoma tujem okolju govori lepo in čisto slovenščino. Svoj materin jezik zelo ceni in tudi mene tu in tam popravi, ko izgovorim kakšno besedo, ki ni preveč slovenska.

V neposredni bližini Aucha pa bije še eno toplo slovensko srce. **V mislih imam Janette Sabathier**. Človek se kar razveseli tako odločne in nadvse delavne žene, kot je Janette. Dan za dnem izgorava v skrbi za svoje otroke in vnuke, obenem pa, skupaj z možem, s trdim delom skrbi za veliko kmečko posestvo, kjer vzreja kar 350 ovc. Gospe Sabathierjeve mi, žal, že dolgo ni uspelo obiskati, zato pa ji po Naši luči pošiljam iskren pozdrav in hvaležen spomin na prvo srečanje z njo pred nekaj meseci.

BORDEAUX

Rojake v Bordeauxu in okolici sem obiskal po veliki noči. Na števcu mojega avtomobila se je odvrtelo veliko kilometrov, a kaj je to v primerjavi s sadovi naših srečanj, z veseljem, ki smo ga delili med seboj, z vero, ki smo jo drug drugemu vlivali. Tokrat se, žal, ne morem spuščati v podrobnosti.

Z veseljem pa vsem rojakom naznanjam, da smo tudi na tem oddaljenem koncu naše misije dočakali slovenski krst. V skupnost Cerkve in občestvo božjih je bil v župniji Tresses v predmestju Bordeauxa sprejet **David Natek**. Osebnost sem bil zelo počaščen, da sem smel podeliti zakrament svetega krsta svojemu



David Natek je pri krstu postal božji otrok.

soimenjaku. Še toliko bolj, ker je bilo to slavlje povzdignjeno tudi z lepim prepevanjem starih pariških prijateljev Janeza Zorca ter Jeana in Germaine Burian. **Vsekakor pa je bil to dan velikega praznovanja za očeta Iztoka in mamico Isabelle.** Iztok se je priženil v Francijo pred slabima dvema letoma (izhaja iz Dobrove, kot torontski nadškof, Ambrožič). Isabelle pa je španskega rodu in moram jo pohvaliti, saj se pridno uči tudi slovenščine. Mladi starši so se odločili, da bodo z otrokom govorili vsak v svojem materinem jeziku. To je zelo pohvalno in zavedno. Nestrpno pričakujeta, ali bo prva beseda njunega sinka slovenska ali španska.

LORGUES

Vsakokrat, ko sem obiskal naše sestre v Lorguesu, sem preživel nekaj trenutkov tudi **ob bolniški postelji sestre Avguštinije Francke Požnel.** Njeno življenje je bilo eno samo služenje drugim. Ko je v bolnižnici v starosti oslabela, je stalno obžalo-

vala, da ne more storiti še kaj več. Zanj je bila odvisnost od drugih zelo huda preizkušnja. Vedno znova sem ji zagotavljal, da lahko stori še veliko. Prosil sem jo, naj moli za tiste rojake, ki že dolgo ne molijo več. In vem, da je nam vsem, ki smo tako ali drugače oslabei v življenju po veri, s svojim rožnim vencem izprosila mnogo blagoslova.

Zadnje dni pred odhodom v večnost je sestra Avguštinija goreče prosila Marijo, naj jo vendarle pride iskat. Njena prošnja je bila uslišana: Bog jo je poklical k sebi. Njeno telo smo položili k počitku 19. aprila. Ko sem pri pogrebem obredu nosil vijolično štolo, sem si mislil: "Danes bi pravzaprav moral imeti belo štolo, saj obhajamo praznik sestrinega vstajenja s Kristusom." Veselje tega dogodka smo izrazili vsaj z iskreno zapeto slovensko velikonočno pesmijo.

Rajna sestra Avguštinija je bila rojena v Logatcu 4. marca 1906. V Francijo je prišla leta 1934, da bi se naučila francoščine. Tu se je spoznala s sestrami iz skupnosti Notre Dame de Sion, v katero je pred vojno tudi sama vstopila. Po vojni so jo poslali v Grenoble, kjer so sestre odprle novo šolo. Skoraj pol stoletja je pomagala pri vzgoji deklet in vselej je uživala veliko spoštovanje in zaupanje. Leta 1997 je prišla v Lorgues, da bi ob sosestrah preživela zadnja leta življenja. Naj jo dobri Bog osreči v večnosti!

MARSEILLE

V Marseillu smo se srečali na soboto pred belo nedeljo. Imam občutek, da je v tem majhnem občestvu čedalje več življenja. Kako se razveselimo, ko se približno vsaka dva meseca srečamo. In koliko si imamo povedati.

Naša Angela Plešnar se je vrnila z obiskal pri svoji sestri v Argentini in nam je s svojim pripovedovanjem vzbudila skomine po tej daljni in lepi deželi. Pa tudi vsakdo izmed nas je prinesel v svoji malhi kakšno svežo novico, s katero je obogatil naše srečanje. Kar tako pogumno naprej!

NICA

Slovensko krščansko občestvo v Nici se je na belo nedeljo veselilo pomembnega dogodka: **Irene in Jean-Pierre Kobal sta prinesla h krstu svojo prvorojenko Selmo.** Čeprav mlada družina stanuje v okolici Pariza, so želeli krstno slavlje obhajati skupaj z domačimi, ki živijo v Nici. Sploh pa je oče Jean-Pierre hotel, da bi njegova hči postala božji otrok v cerkvi Janeza Krstnika v Nici, kjer je to postal pred leti tudi on sam.

S posebnim veseljem sem opazil, da so se Selmini starši na krst pripravili z veliko resnostjo, kar so med obredom tudi z lastnimi besedami izrazili: "S krstom hočeva uvesti Selmo v krščansko občestvo, ji darovati najino ljubezen, pomoč in vero..." Naj dobri Bog podpira to njuno iskreno pripravljenost!

Na mojih poteh, o katerih ste pravkar brali, se mi je pridružil tudi prijatelj Andrzej, duhovnik s Poljske. V začetku se mu je vse zdelo zanimivo, po nekaj dneh pa je vidno utrujen očitno nekoliko spremenil svoje mnenje, saj mi je dejal: "David, ti si nor." Noči z malo spanja, dolge poti, srečanja in pogovori z ljudmi, obiski družin, maše, krsti, pogrebi na oddaljenih krajih - vse to je moral brez milosti deliti z menoj. A konec koncev je le moral priznati, da ima tudi apostolat Cerkve med izseljenci svoj velik



(Nica): "Selma, jaz te krstim..."

pomen in da na prostrani božji njivi vsak po svoje dela za istega gospodarja žetve: eden okopava, drugi se je, tretji žanje... Bog pa daje rast.

Dragi rojaki! Kjerkoli ste, vas v molitvi izročam božjemu varstvu.

Vaš duhovnik David Taljat



H R V A Š K A

ZAGREB

Slovenci na Stepinčevem grobu

Kardinal Alojzij Stepinac - vojni zločinec ali svetnik? Kako izbirati med tako nasprotnimi informacijami? V duhovni sekciji Antona Martina Slomška pri Kulturno-prosvetnem društvu Slovenski dom v Zagrebu ta izbira ni bila težka, saj je kar precej članov te sekcije poznalo blaženega Stepinca. Spominjajo se, kako je kot zagrebški nadškof v pridigah med vojno bodril in tolažil

vernike. Prepričal nas je tudi naš član, ki je Stepinca bolje poznal, s trditvijo, da Stepincu svetost ni bila položena v zibelko, ampak je v svetosti rasel in napredoval. In tudi s trditvijo, da je Stepinčevo veličino razbral iz tistega, kar so o njem napisali njegovi nasprotniki.

Dovolj je podatkov, kako se je Stepinac kot zagrebški nadškof zavzel za izgnane Slovence na Hrvaško med drugo svetovno vojno. Slovenske duhovnike je nastavljal na svoje župnije in jim s tem olajšal breme izgnanstva. Pri predsedniku takratne države Paveliću je Stepinac odločno

protestiral, ko so v Jasenovcu ustaši ubili sedem slovenskih duhovnikov. Zato se je misel, da bi se blaženemu Stepincu zahvalili s slovensko mašo, kaj hitro utrnila. Skupina, ki se zbira pri slovenski maši v Zagrebu, bi se v veliki katedrali kar izgubila. Toda kot bi bilo že vnaprej poskrbljeno, skrbita za slovenske maše v Zagrebu leskovška dekanija iz ljubljanske nadškofije in videmska iz mariborske škofije. Prav iz teh dveh škofij so Nemci pregnali Slovence, med njimi veliko duhovnikov. Oba dekana, g. Anton Trpin in g. Milan Kšela, sta prevzela breme organizacije od dogovarjanja z zagrebško nadškofijo do skrbi za romanje. Z dvanaajstimi avtobusi so se pripeljali romarji iz Slovenije, med njimi je bilo blizu 150 pevcev in 25 duhovnikov. Pri maši so peli združeni pevski zbori obeh dekanij in pevski zbor duhovne sekcije Antona Martina Slomška. Mogočna velikonočna pesem Kristus je vstal je bila primeren uvod v slovensko mašo. Vse prisotne je prisrčno pozdravil zagrebški pomožni škof Vlado Košič. Poudaril je, da svetniki presegajo okvir okolja, saj so svetel zgled vsej Cerkvi. V pridigi je o življenju in delu blaženega Stepinca



Zagrebško katedralo smo napolnili slovenski verniki.

izčrpano govoril njegov postulator dr. Juraj Batelja. Vse tisto, kar je Stepinac dobrega naredil za Slovence, Srbe in Jude med drugo svetovno vojno, je bilo na njegovem sojenju zamolčano. Čeprav je bila marsikatera listina uničena, je resnica kljub temu prišla na dan. Namen sodnega procesa pa je ostal skrit: takratna oblast je skušala doseči odepitev Katoliške cerkve v Jugoslaviji od Vatikana.

Maša vključno s prošnjami vernikov je izzvenela v dostojno in hkrati prisrčno zahvalo, saj je bilo v katedrali videti veliko srečnih obrazov. In tudi pevci kar niso mogli prenehati s petjem, ko so se ljudje poslavljali od Stepinčevega groba. V tem mašnem slavlju je bilo poleg zahvale še eno jasno sporočilo, da si Slovenci v Zagrebu in v matični domovini želimo boljše sosedske odnose s Hrvati, kot nam jih danes kroji politika.

Kot zagrebški nadškof je imel blaženi Stepinac stike tudi s slovensko Cerkvijo. Ohranjena kronika priča, da je bil kardinal Stepinac v družbi slovenskih duhovnikov pred drugo svetovno vojno na Triglavu. Čeprav

niso vedele za ta podatek, so sestre karmeličanke v Sori svečo, ki smo jo Slovenci prinesli na Stepinčev grob v zahvalo, lepo okrasile s planinskim šopkom.

mk



BERLIN

Alessandro in Selina - nova člana župnijske skupnosti

Velikonočna sveča je v jubilejnem letu naše župnije zagorela z velikim in toplim plamenom veselja in upanja za prihodnost vsakega izmed nas in za prihodnost naše župnije. Naše upanje sta v zadnjem mesecu močno povečala dva krsta.

V nedeljo, 11. aprila, sta Uwe in Klavdija Hoppe-Poštrak, poročila sta se predlani v Šentjurju pri Celju, v cerkev prinesla svojega sina Alessan-

dra. **Krst malega Alessandra je bil pravi praznik**, najprej za srečne starše, za oba botra - Uwetovega prijatelja in Klavdijinega brata Edija, ki je kar žarel od sreče (pred kratkim je tudi sam postal oče - zaročenka Tanja mu je rodila hčerko Anomarijo), za oboje stare starše in za župnijo.

Na praznik dela, 1. maja, pa sta Sabina Bizjak in Karli Božič k svetemu krstu ponosno prinesla sad njune ljubezni, **malo Selino**. Vesela in ponosna sta bila tudi botra Aleksandra Levstik in Bojan Muhič, ki ju s Selininimi starši že vse življenje veže trdno in iskreno prijateljstvo. Vsi skupaj so se skrbno pripravili na obred, ki je bil čudovit. Posebnost je bila krstna voda. Župnik je namreč blagoslovil vodo, ki jo je iz domovine poslala Slavica Jeršič. Vodo je natočila na mestu, kjer se Savinja izliva v Savo. Na to je župnik Dori navezal svoj nagovor. Družina Bizjak izhaja s Štajerskega, družina Božič je doma na Dolenjskem. Kakor se Savinja in Sava združita in tečeta dalje kot ena reka, prav tako je Sabino in Karlija združila ljubezen in s hčerko Selino bodo družno stopali po eni poti. Kakor voda povezuje potoke in reke, še bolj družino povezuje otrok. A ne le družino, tudi sorodnike, prijatelje in vse cerkveno občestvo.

Po krstu smo praznovali v veliki dvorani, kjer sta bila poleg staršev in starih staršev Kristine in Karlija Božiča ter Nade in Jerneja Bizjaka, še posebej dobre volje Selinina strica: Kristjan Božič, član ŽPS in Druge generacije, ter Marko Bizjak, ki se je za vselej vrnil domov v Slovenijo. Tudi botra Aleksandra in Bojan sta zapustila Berlin in živita v Sloveniji.



New Swing Quartet v slovenski župniji v Berlinu

Veseli smo, da nastajajo nove družine, povezane s slovensko župnijo. Smeh in jok najmlajših, to je zaklad, ki bogati slovensko skupnost in ji daje novih moči. Z novim upanjem smo stopili v Marijin mesec maj. Mala krščenca Alessandra in Selino v molitvi priporočamo Mariji in jo prosimo, naj ju varuje na njuni življenjski poti. Mati Marija naj ju tolaži in opogumlja, da bosta v urah nemoči našla zavetje pod njenim plaščem ljubezni in dobrote. Najmlajša in vse člane naše župnije pa še posebej priporočamo svetniškemu škofu Antonu Martinu Slomšku, o katerem teče beseda v letošnjih šmarnicah. Bil je namreč velik častilec Božje Matere in prav on je uvedel šmarnično pobožnost v slovenskih cerkvah, ki vsako leto znova ves mesec maj povezuje staro in mlado.

M.M.

FRANKFURT

Po velikonočnih praznikih, mnogi so jih preživeli doma, se je življenje šolarjev in zaposlenih utirilo v vsakdanje delo in obveznosti. Nekateri si

morda ravno v tem pomladanskem času privoščijo dopust. Maja je več prazničnih in dela prostih dni, kar mnogi izrabijo za potovanje in oddih. Tako je tudi ob prvomajskih praznikih, čeprav je tu praznik samo en dan. **Prvega maja je namreč god našega župnijskega zavetnika sv. Jožefa delavca**, opisane okoliščine pa "preprečujejo", da se praznovanje ne prime tako, kot bi se moralo ali bi se lahko.

V pripravi na škofov obisk in birmo, ta bo na vnebohod, je bil med nami 2. ter 8. in 9. maja delegat slovenskih škofov za Slovence pri nemški škofovski konferenci **msgr. Janez Pucelj**. Tako v Frankfurtu kot v Darmstadtu in Mainzu je pri bogoslužju in po njem poudarjal in utemeljeval našo odgovornost, ki izhaja iz zakramenta sv. birme, kakor tudi potek in pripravo na slovensko sinodo z geslom **Izberi življenje**. V cerkvi Herz Marien, v kateri smo 2. maja z mašo počastili župnijskega zavetnika, smo lahko že videli župnijsko bandero s podobama sv. Jožefa in Marije Pomagaj z Brezij.

rem



Tudi mala Patricia se udeležuje naših srečanj v Darmstadtu.

MÜNCHEN

Krst je vesel dogodek za starše krščenca, sorodnike in tudi za vso Cerkev. Že prihod novega člana je razveseljiv, še toliko bolj pa, ko ga dobri Bog pri krstu sprejme za svojega otroka in mu podeli pravico do sreče v nebeški domovini. **V Taufkirchnu pri Münchnu je bil pred kratkim krščen Valentin Korič, sin Zdravka in Marije, rojene Golob, iz Priena.** Čast in vzvišeno nalogo botrstva sta prevzela Kajetan Huber in njegova žena Pavla, roj. Golob. Krstil pa ga je njegov stric, duhovnik Slavko Korič, ki je prišel v ta namen iz domovine. Čestitamo staršem, botrom in drugim sorodnikom. Krščencu pa želimo, da bi ohranil neomadeževan božji zaklad, ki ga je prejel pri krstu.

OBERHAUSEN

Dan, teden, mesec...

Koliko doživetij prinese človeku že en sam dan, koliko jih prinese en teden, kaj šele en mesec. Lepo in srečno je pomešano s težavami, preizkušnjami in trpljenjem, tako pri človeku, potem v družini in v širši skupnosti.



Slovenska župnija v Berlinu letos praznuje 30 let obstoja.



Po več letih smo v Mannheimu spet dočakali prvo obhajilo. Štefi Grobelšek je prejela prvo obhajilo na belo nedeljo v nemški župniji v Ludwigshafnu. Sama je pri maši zaigrala na flavto dve slovenski obhajilni pesmi. Na prvo nedeljo v maju pa se je predstavila še pri slovenski maši. Tedaj se je od nas poslovila njena sestra Greti, ki se je po uspešno končanem šolanju za fizioterapevtko odločila, da si poišče službo v Sloveniji. Vredno posnemanja!

Pred nami se iz meseca v mesec niza-
jo najrazličnejši dogodki. Nekatere
ubesedimo, mnoge pa sprejmemo le
v srcu in duši. Nekatere je lahko za-
pisati, premnogi pa ostajajo tihi in
skriti na valovni dolžini od srca do sr-
ca. S koliko srčne toplote, sreče in
dobrote pa tudi trpljenja duha in
telesa se srečujemo v osebnih stikih
po bolnišnicah, domovih za starejše
in drugod. Ker vsega tega ni mogoče
popisati, naj vas povabim, da bi znali

drug drugemu bolj prisluhnuti in s
tem ob drugem zoreti. Da bi kljub
različnostim iskali poti od srca do sr-
ca, da bi se bolje spoznali, cenili,
delili veselje in skrbi in drug druge-
mu pomagali nositi tudi križe in
težave, ki jih zarisuje naše osebno in
skupno bivanje.

Kako prav je zapisal francoski pisatelj
Saint-Exupery v Malem princu: Kdor
hoče videti, mora gledati s srcem,
bistvo je očem nevidno. Naj

sproščene poletne sape ponesejo te
misli v naša srca, srečanja, naše
medsebojne odnose, v naše mol-
litve...

Pred tvoj oltar, Kraljica maja...

V cerkvi Marijinega srca v ESSNU
smo se na sončno prvomajsko
nedeljo srečali tamkajšnja župnijska
skupnost ter naši skupnosti iz ESS-
NA in OBERHAUSNA. Skupni sv.
maši je dajala pečat slovenska pe-
sem. Zbor Slovenski cvet je tudi na
skupnem srečanju po sv. maši nav-
dušil z venčkom Marijinih in narod-
nih pesmi. Ob domači zakuski sta
stekla prijeten pogovor in medseboj-
no spoznavanje. Prijetni toploti son-
ca in srca sta se prepletali, ko smo se
poslavljali z željo, da se še srečamo.

Zadnji materinski dan v Moersu

V zahajajočem tisočletju smo na drugo
nedeljo v maju materinski dan
združili z dnevom očetov (tu ga obha-
jajo na vnebohod). Pri skupni sv. dar-
itvi smo priporočili matere in očete
po Marijini priprošnji v petih litanij-
ah Božji dobrotni roki. Prijetno



(München) Krst pri Koričevih



60 let Ivana Kavčiča

ozračje s kulturnim programom nas je združilo v doživet skupni večer.

Naš rojak Ivan KAVČIČ iz Essna je med nami dobro znan zaradi svoje vsestranske pripravljenosti za dobrobit slovenske skupnosti. Bog mu je naklonil številne darove, lepa primorska zemlja pa mu je že v mladosti ustvarila pridne roke in dobro srce. V aprilu je **praznoval 60-letnico življenja**. Rojaki mu voščimo, naj ga Bog ohrani še na mnoga leta!

*Junij, sonca, ognja daj, ki kres prižiga,
zbudi spev, ki srca v upu k Bogu dviga.*

Pod gornjim geslom bomo 13. junija v Essnu praznovali dan zakonske zvestobe in darovali sv. mašo za do-



70 cvetov za Kristino Ban iz Hagna

movino. Lepo povabljeni k duhovnemu, kulturnemu in družabnemu delu!

Dovolj je luči za tiste, ki hočejo videti je geslo letošnjega jesenskega družinskega srečanja v Baasemu, ki ga bo vidil dr. Tone Jamnik iz Ljubljane. Rojaki, prijavite se še do počitnic!

AZ

STUTT GART

Mladi iz Stuttgarta obiskali Slovenijo

Na jurjevo, v petek, 23. aprila, se je skupina mladih, ki so sestavljali no-

gometno ekipo, pevski zborček in narodnozabavni ansambel Planet-X, odpeljala iz Stuttgarta proti Karavankam, kjer so nas že zgodaj zjutraj pozdravili prvi sončni žarki. Naša prva postaja so bile Brezje, duhovno središče slovenskega naroda, kjer so že naši očetje iskali tolažbo in črpali moč, da so se lahko odločali za življenje. Nekdanji nemški kancler Adenauer je dejal, da najpomembnejša mesta na svetu niso svetovne prestolnice, ampak božjepotna središča. Tam se odloča o temeljnih usmeritvah našega življenja, tam se sklepa in obnavlja zaveza s pravim Gospodarjem sveta in zgodovine.

Nogometna ekipa "Slovenija-Stuttgart" se je že dopoldne pomerila s skalkci smučarskega kluba Triglav iz Kranja. Na igrišču v Velesovem, ob čudovitem vremenu in pogledu na Kamniške Alpe, so skalkci pokazali, da so si nabrali veliko kondicije, pa tudi na žogo se dobro spoznajo! Smučarski klub je pripravil za vse tudi prijeten piknik, na katerem smo se po tekmi prijetno okrepčali.

Smučarjem smo zaželeli še veliko uspehov, takih, kot so bili uspehi njihovih članov Primoža Peterke, Fran-



Pomladanski nasmeh preden oblečemo kratke rokave in si zaželimo prijetne poletne dni.



Binkoštno srečanje daje našim porurškim rojakom duhovni, kulturni in družabni pečat.



Mladi so se pomerili v nogometu s skakalci iz Kranja.



Na obisku v Radovljici

cija Petka, Bogdana Norčiča in drugih.

Popoldne smo si ogledali božjepotno cerkev v Velesovem, se popeljali mimo gradu Brdo na Šmarjetno goro nad Kranjem, nato pa v Radovljico, kjer je mladinski zborček zapel pri sveti maši, ansambel PLANET-X pa je po maši zaigral na trgu pred cerkvijo. Pesem in glasba je odmevala pod starodavnimi lipami in med oboki

graščine ter se razlegala po okolici in tako privabila še nekaj poslušalcev. Mladi niso mogli obsedeti na stolihi ali stoje poslušati zvokov, ki so prihajali iz Danijeve harmonike, Štefanove trobente, Tomijevega klarineta, Borisove kitare in Benjaminovih bobnov in so v parih ali pa kot skupina zaplesali. Hitro so našli stik s skavti in drugimi, ki so jih v Radovljici gostoljubno sprejeli.

Prostovoljne prispevke so namenili za obnovo župnijskega atrija v Radovljici.

V nedeljo smo se ustavili še na Bledu, se popeljali na otok in si ogledali znamenito romarsko cerkvico, obudili spomin na Prešernov krst pri Savici in to povezali z dogodki na Chimskem jezeru, kjer je "krstni kamen" slovenskega naroda.

Maj - v znamenju šmarnic ter materinskega dne z veseloigro "Rendez-vous"

Prvega maja smo tudi letos pripravili šmarnice na Hohenrechbergu pri Schw. Gmündu oz. Göppingenu. V zelo lepem vremenu se nas je letos zbralo še več kot prejšnja leta in tudi razpoloženje je bilo zelo prijetno. Na koru in pri petih litanih so se nam pridružili še študentje iz Ljubljane. Sveto mašo je vodil njihov ravnatelj g. Pavel Novak, sicer argentinski Slovenec, ki je študiral in zdaj tudi deluje v Ljubljani.

Ko smo se vračali s Hohenrechberga, se je v naš in ljubljanski kombi zaletel eden domačinov. Poškodovan ni bil nihče. S pomočjo Toneta Novaka in Zdenka Koletiča smo zadevo kar



Krst Rafaela Severja

hitro rešili. Študentom, ki so imeli sposojen kombi, in so bili pred tem že v Parizu, so v nedeljo zvečer pripeljali v Stuttgart drug kombi, karamboliranega pa odpeljali na popravilo. Tako se je, hvala Bogu, vse dobro končalo.

Ko manjka v družini zaupanje in se stvari prikrivajo, se pogosto zaplete in nastanejo hude zadrege, obsojanje in podtikanje. V igri "Rendezvous", ki so jo v nedeljo, 2. maja, dopoldne v Böblingenu, popoldne pa v Stuttgartu predstavili ljubljanski študentje, smo videli, kako se z iskrenim pogovorom in s priznanjem resnice stvari hitro uredijo in postavijo na svoje mesto. Družina je prva šola medsebojnih odnosov. Kar se mlad človek nauči v svoji družini, to odnese v življenje.

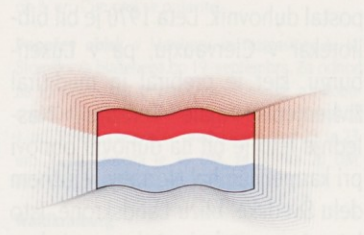
Ta dan smo preživeli že z mislijo na materinski dan, saj so v Stuttgartu pripravili kratek program za matere tudi mladi ter otroci sobotne šole in slovenskega dopolnilnega pouka.

Po predstavi je sledila tradicionalna pogostitev, za kar se zahvaljujemo našim dobrim "mamam": Slavici Belšak, Sonji Jejčič, Cilki Novak, Slavici Tutič, Anici Venta in vsem drugim, ki ste pri tem praznovanju sodelovali.

V soboto, 8. maja, pa smo obhajali šmarnice v Neusassu pri Schöntallu. Slovencem, ki se običajno srečujejo v Weißbachu, se je tokrat pridružilo še nekaj drugih romarjev, s katerimi smo doživeli prave slovenske šmarnice. Družabni del srečanja je potekal v Schöntallu, kjer smo malo namazali grla in se "podprli" ter nadaljevali naše druženje ob slovenski pesmi ter glasbeni spremljavi, kramljanju, obujanju spominov in kovanju novih načrtov...

V krstno knjigo smo vpisali nova imena:

Rafael Sever iz Stuttgarta, Sara Marie Golčar iz Böblingena, Jan Dominik Škufca iz Sindelfingna in Mattias Mario Kump iz Göppingena. Staršem in domačim čestitamo, vsi pa se veselimo, ker njihova imena niso samo vpisana v neko knjigo, ampak v srce samega Boga!



N I Z O Z E M S K A

HEERLEN

Slovenski mešani pevski zbor iz Heerlena se je vrnil s turneje po Sloveniji. Vsi so zelo navdušeni nad gostoljubnostjo. Kolikor sem na kratko zaznal njihove vtise, so bili predvsem navdušeni na Brezjah in pri sestrah klarisah v Nazarjah.

Za šmarnice se kakor že desetletja zberemo v cerkvi sv. Kornelija v Heerlerheideu, v kateri je mesečna slovenska maša; letos ob torkih zvečer ob 19.30. Pride okrog 30 ljudi različnih narodnosti, največ Slovencev. Pred Najsvetejšim zapojemo lavretanske litanije Matere božje, sledi nagovor ali branje ter del rožnega venca po slovensko. Po evharističnem blagoslovu pa gremo v procesiji k podobi brezjanske Marije Pomagaj. Med potjo pojemo "Marija pomagaj nam sleherni čas". Vsakdo je vesel, saj smo se srečali z evharističnim Kraljem, nebeško Materjo in med seboj.

In tako leto za letom, dokler bo še bilo slovensko srce...

Alojzij Rajk



Š V E D S K A

Novi katoliški škof

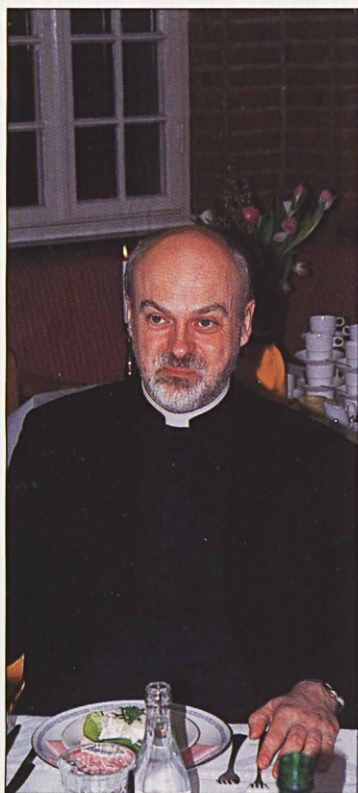
Novembra lani je poteklo škofovanje Hubertusa Brandenburga v Stockholmu. Na njegovo mesto je papež Janez Pavel II. imenoval karmeličanskega brata Andersa Arboreliusu. Za škofa je bil posvečen 29. decembra 1998 v stolnici v Stockholmu. Glavni posvečevalec je bil sam škof Hubertus, kar je to lepo in enkratno dejanje posvečenja naredilo še bolj pristrčno. Zraven je bil tudi nuncij za Skandinavijo, 15 drugih škofov ter 100 duhovnikov in redovnikov. Stolna cerkev je bila okrašena in polna kot le redko kdaj. Stari in novi škof sta se po posvečenju bratsko objela ter zamenjala sedeža. Novi škof Anders pa je nato vodil somaševanje. Ob koncu slovesnosti je s svojim nežnim glasom nagovoril ljudi. A je že tako, da Duh Božji ne hrumi in podira, ampak rahlo veje. Iz škofa je govorilo bogastvo karmeličanske duhovnosti in izkustvo življenja.

Upravičeno so vsi navzoči iz vsega srca prepevali: Tebe, Boga, hvalimo oziroma: Hvala večnemu Bogu, vse stvari ga zdaj hvalite..., saj je Katoliška cerkev na Švedskem po več kot 400 letih dobila spet domačina za škofa. In kar je v tem prostoru na

vrhu Evrope še posebej pomembno, novi škof je poklical vse vernike, naj si ob bogastvu jezikov in kultur, skupaj z njim prizadevajo ustvarjati eno Kristusovo Cerkev. Podobno misel je škof Anders izrazil ob srečanju z narodnimi dušnimi pastirji: "Narodne misije ste bogastvo za Katoliško cerkev. Kljub različnosti lahko drug drugega bogatimo, zato vas vse povabim, da skupaj ustvarjamo eno Kristusovo Cerkev.

Kdo je škof Anders?

Rojen je bil leta 1949 v Sorenu blizu Lugana v Švici. Na Švedskem je nato preživel svojo otroštvo. Oče in mati sta oba iz švedske duhovniške družine, ki pa žal več kot 100 let nista dali duhovnika, pred letom 1800 pa tudi po dva. Škof Anders ima polbrata in sestre. Njegova mama je de-



Škof Anders

javna katoličanka, stara okoli 70 let. Na univerzi v Lundu je študiral angleščino, nemščino in španščino, in tam naredil magisterij. Po mamini nečakinji, ki je bila poročena s Švicarjem, je prišel v stik s sestrami sv. Birgite v Luganu. Od leta 1969 je bil zaposlen z mislijo na Cerkev. Škof Taylor mu je rekel, naj počaka še nekaj let, potem ko mu je Anders zapal, da že od otroštva misli, da bi postal duhovnik. Leta 1970 je bil bibliotekar v Clervauxju, pa v Luxemburgu, kjer je prebiral in meditiral življenjepisa "male Terezije". Naslednje leto je bil na duhovni obnovi pri karmeličanih v Norraby, v južnem delu Švedske, blizu Landskrone. Isto leto je postal kandidat pri karmeličanih. Leta 1973 je v Bruggeu v Belgiji študiral filozofijo in teologijo, saj švedski karmeličani pripadajo flamski redovni provinci. Ob koncu leta 1977 je izrekel slovesne zabljuje. Takrat novi škof Hubertus ga je leta 1978 posvetil za diakona, kar je bilo Hubertusovo prvo posvečenje v škofiji.

Študije je nadaljeval v Rimu na Terezianumu, kjer je dosegel licenco iz duhovne teologije. Na mali šmaren 1979 pa je bil v cerkvi Našega Odrašenika v Malmöju posvečen za duhovnika.

Tudi slovenska skupnost se veseli tega velikega dogodka in kliče na novega škofa obilje Božjega blagoslova ter varstva in priprošnje Matere Božje na vseh apostolskih poteh, ko bo potrjeval svoje brate v veri! Naj ga dobri Bog živi na mnoga leta! Vsi smo odgovorni, da ga nenehno podpiramo s svojimi molitvami in darovi, da bo mogel zaupano mu nalogo z veseljem in z ljubeznijo opravljati. Delo, ki mu je zaupano, in mesto, na katero je postavljen, za-

htevata veliko odgovornosti ter moči z višave. Slovenci, tudi mi se potrudimo sooblikovati Kristusovo Cerkev in s svojo enkratnostjo obogatimo skupnost na Švedskem!

6. švedsko-slovenski vzpon v naše planine bo letos potekal čez zeleno Pohorje od 19. do 21. julija z začetkom ob 7. uri zjutraj pri pohorski vzpenjači (žičnici) v Mariboru. Samo vandranje ni tako zahtevno, kot je bilo prejšnja leta. Za tridnevno potepanje po Pohorju je treba imeti s sabo hrano, pijačo, obleko (zna biti zelo toplo, pa tudi prijetno hladno). Pri vzpenjači bomo parkirali automobile in se z žičnico povzpeli na vrh, od koder bomo začeli hoditi. Pot nas bo vodila tudi skozi pragozd Šumik tja do kočice na Pesku blizu Rogle. Od tam bomo nadaljevali pot do lovrenških jezer, ki si jih bomo ogledali, kakor tudi ribniško jezero, kjer upam, da bomo videli značilni rdeči lokvanj. Od tam bomo krenili proti Kopam, kjer bo zvečer v kapeli sv. maša, kamor so povabljeni tudi drugi ljudje. To bo torej 20. julija zvečer. Tam bomo tudi prespali in se 21. zjutraj podali proti Kremzarici ter se spustili proti Slovenj Gradcu, kjer upam na eno lepo sv. mašo in na srečanje s farani ter na pot z avtobusom proti Mariboru, kjer nas bodo čakali naši konjički. Za pohod se morate nujno prijaviti na telefon 031-711 54 21 do 18. junija, da bomo rezervirali prenočišča in tople obroke. Upoštevajte to in se prijavite čimprej! Tudi letos nas bosta vodila in pomagala pri organizaciji Marjan Brezočnik in Avgust Rakovnik. Dobrodošla tudi mladina. Pridite, ne bo vam žal, čaka vas veliko lepih presenečenj!

Vaš Zvone Podvinski



OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

Zaključek šole

Društvo Slovencev v Parizu vabi na zaključek šole, ki bo v nedeljo, 20. junija, v dvorani slovenskega doma v Parizu. Otroci in mladina bodo recitali in nam pokazali, kaj so se v tem šolskem letu naučili v slovenskem jeziku.

Vabljeni!

Začetek šole in verouka za leto 1999/2000 bo v nedeljo, 5. septembra, ob 14.30. Vse starše, otroke in mladino v imenu Društva Slovencev v Parizu vabimo, da se vpišejo že v avgustu. Vsi, ki se hočete poglabiti v vero in znanje slovenskega jezika, ste lepo vabljeni k sodelovanju.

MERICOURT

15. avgusta 1999 bomo verniki s severne Francije poromali v Loreto pri Arrasu in se srečali pri loretški Mariji. Sv. maša bo ob 10. uri. Priložnost za zakrament sprave. Vabljeni k Božji in naši Materi. Obvestite tudi svoje prijatelje in znance!

NEMČIJA

MÜNCHEN: Svete maše junija, julija in avgusta:

Sveta maša je v juniju, juliju in avgustu vsako nedeljo ob 17.30 v cerkvi Svetega Duha na Tal, zraven Mareienplatz. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Vsako prvo nedeljo v mesecu je pol ure pred mašo molitev za mir v svetu in za duhovne poklice.

Verski pogovor bo v nedeljo, 20. junija, ob 19. uri v župnišču.

Srečanja za starejše farane se bodo nadaljevala spet jeseni.

Mladinsko srečanje je mesečno, termin po dogovoru.

Sv. Rešnje Telo in Kri, 3. junija, je zapovedan praznik. Sv. maša bo ob 19. uri v župnijski kapeli.

Srce Jezusovo, 11. junija; sv. maša in molitvena ura ob 19. uri v župnijski kapeli.

Prvi petki v mesecu - sv. maša in molitvena ura ob 19. uri v župnijski kapeli.

Šola bo še 12. junija, 19. junija pa bo ob 9. uri sv. maša in razdelitev spričeval v župnijskem domu. Novo šolsko leto se začne 18. septembra. Pouk je ob sobotah od 9h do 11.30.

Šolski in farni izlet bo v soboto, 26. junija. Peljali se bomo na Eibsee. Kdor bo želel, se bo lahko odpeljal z žičnico na Zugspitze (to ni vključeno v ceno prevoza). Cena za avtobus je 20 mark, šolski otroci brezplačno. Odhod avtobusa izpred župnišča ob 8. uri. Čim prej se prijavite.

Papežev obisk v Mariboru in razglasitev A. M. Slomška za blaženega bo 19. septembra. Za odhod na to slovesnost pripravljamo romanje z avtobusom. Odhod bo v nedeljo, 19. septembra zjutraj ob 1. uri. Vrnemo se zvečer, predvidoma med 22. in 23. uro. Cena prevoza je 35 DM, za otroke 20 DM. Prosimo, da se kmalu prijavite.

Waldkraiburg

Sv. maša v soboto, 5. in 19. junija, 3. in 17. julija ter 4. in 18. septembra ob 19. uri v cerkvi Kristusa Kralja. V avgustu slovenske maše ne bo.

Rosenheim

Sv. maša v nedeljo, 13. in 17. junija, 11. in 25. julija ter 12. in 26. septembra ob 11.15 v cerkvi pri pokopališču. V avgustu slovenske maše ne bo.

Freilassing

Sv. maša v nedeljo, 6. junija in 4. julija ter 12. septembra ob 16. uri v župnijski cerkvi.

STUTTART: Svete maše junija, julija in avgusta:

STUTTART - Sv. Konrad: 6., 13. in 20. junij, 4., 11. in 18. julij, 1., 8., 15. in 22. avgust, ob 16.30

BÖBLINGEN - Sv. Bonifacija: 6. junij, 4. julij in 5. sept., ob 10.00

SCHW. GMÜND - Kapela sv. Jožefa: 13. junij, 11. julij in 12. sept., ob 9.30

SCHORNDORF - kapela-sestre: 20. junij in 18. julij, (avg. in sept. ni maše!), ob 8.45

AALEN - Sv. Avguštin: 20. junij in 18. julij (avg. in sept. ni maše!), ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN - Sv. Kilian: (SOBOTA) 26. junij in 25. sept., ob 18.00

OBERSTENFELD - Srce Jezusovo: 25. julij, ob 9.00

BÖNNIGHEIM - 27. junij ob 11.00 na vrtu društva Mura; Dan državnosti.

ESSLINGEN - Sv. Elizabeta: 26. (kresovanje) in 27. junij, 25. julij in 22. avg. ob 17.00!

Sobotna šola:

Stuttgart: 12. ter 19. junija od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 6. junija ob 9.00.

Tečaj slovenskega jezika za mlade in odrasle bo zopet od oktobra naprej - enkrat tedensko od 19.30 do 21.00.

Pevska vaja za mlade ob petkih zvečer (19.00 - 21.30)

Nogometna skupina: trening ob ponedeljkih zvečer (19.00 - 21.00)

12. 6. Böblingen - Kulturno-družabni večer ob dnevu slovenske državnosti: cerkev sv. Bonifacija: 17.00 -sv.

maša, 18.00 - kulturni program (šola, društva ...) 19.30 -zabavni del z glasbeniki iz Švice

26. -27. 6. Esslingen - kresovanje: KD Slovenija-Stuttgart, 8 let države Slovenije, cerkev sv. Elizabete: 17.00 maša,

18.00 kulturni in družabni program:

27. 6. Bönnigheim - ob 11.00 maša za domovino na vrtu KD Mura ob Dnevu slovenske državnosti, nato piknik

16. - 18. 7. Mladi župnije sv. Konrada in slovenske župnije Stuttgart: obisk Slovenije "Od Korotana do Jadrana"

25. 7. Aalen: Dekanijski dan - srečanje narodov

1. 8. Srečanje Slovencev na Sv. Višarjah, maša ob 11.00

4. - 5. 8. "Na Roblek bom odšel" - po slovenskih planinah - Karavanke - (skupaj s KD Slovenija-Stuttgart)

7. 8. KD Slovenija Stuttgart: Srečanje v "Moji domovini" - Cerknica

17. - 18. 8. "Oj Triglav, moj dom" pohod na Kredarico in na Triglav

18. -19. 9. Obisk papeža in razglasitev A.M. Slomška za blaženega v Mariboru .

Konzularni dnevi - Sophiehstr. 25/II: 1. in 17. junija, 1. In 15. julija, 2. In 16. sept. (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31 /32/ ali 80045 München, Lindwurmstr. 10, tel. 089/ 543-98-19.

REUTLINGEN: Sv. maše junija, julija (avgusta ne bo maše):

BAD URACH, St. Josef (ob sobotah!) - 5. in 19. junija, 3. in 17. julija, ob 17.00.

PFULLINGEN, St. Wolfgang - 13. ter 27. junija in 11. ter 25. julija, ob 19.00.

Pisarna - Krämerstr. 17, je odprta po predhodnem dogovoru!

NIZOZEMSKA

Heerlen - Heksenberg

6. junija bomo imeli slovensko mašo v Gemeenschapshuis ob 11. uri, namesto v cerkvi ob 8.30. Po sveti maši bo **sledil slovenski dan** s kulturnim programom in slovensko postrežbo. Rojaki iz Limburga, okolice Aachna in drugi, pridružite se društvu Zvon ob njegovi 70-letnici.

Kristo Srienč: SPRTA BRATA

Tevž je čutil, da z nasvetovano preložitvijo pri Erhardu ni dobro zadel. Skušal je to popraviti: "Občudujem tvojo doslednost. Z Eriko se ti bova primerno oddolžila."

"Prvo medved, potem šele koža!" je Erhard siknil iz sebe in Tevža prodirno, skoroda zaničljivo pogledal.

Ta je povetil pogled ter jecljaje dodal: "Občudujeva te in z Eriko si želiva, da bi, da bi..."

"Kaj bi? Da bi vama pogrnil mizo in bi se vidva srečno usedla k njej?" je Erhard pikro dostavil ter vstal. Iz omare je vzel steklenico vina ter ga nalil Tevžu in sebi.

"Na lepo vreme!" je v dušku izpil kozarec, si nalil še enega ter se usedel na otoman, kot bi ga ta dan niti najmanjša skrb več ne zaposlovala. Ura na steni je bila štiri. Snežinke ob oknu so postajale redkeješe. Rahlo so trkale na šipe. Oblaki so se začeli dvigati, le tu pa tam je še kaka snežinka priplesala z neba.

"Za čevelj snega je padlo. Ugodnejših vremenskih razmer si ne bi mogel želeli. Ti pa pojdi malo k Eriki. Že nekaj dni hodi vsa čemerna na Žakov travnik, kjer se vidi tja k Ravničarju!"

To rekši v slovo je Erhard Tevža podražil ter ga pospremil do vrat.

Erhard se je začel opravljati, Tevž pa je res krenil k Eriki.

V njeni sobi je dišalo po parfumu. Erika se je ravno preoblačila. Spustila je vrhno obleko, da je zdrknila na tla, ter se strastno vrgla Tevžu v naročje.

Ura je kazala četrto na pet, ko je Erhard v zimski lovski obleki odhajal. Odhajal brez puške, brez vsake oprave, ki bi izdajala kakršnekoli lovske namene. V svoji strastni ljubezni njegovega odhoda zaljubljenca nista niti opazila.

Pri Ravničarjevi frnači, tam, kjer so ga pred dobrim letom terice neusmiljeno nabulale, je Erhard obul Joštove čevlje, vzel njegovo puško, jo nabasal ter izginil v gozd. Tiho, kot bi hodil po baržunu, je stopal po znani poti ter se bližal Živovi frati, kjer je košuti pripravil vabljivo krmišče.

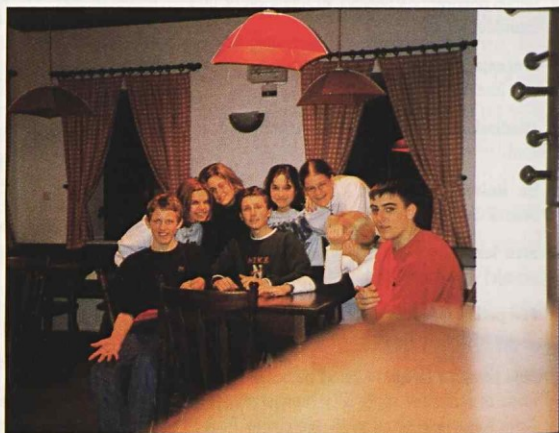
To rekši v slovo je Erhard Tevža podražil ter ga pospremil do vrat.

Niti sam sebe ni slišal, tako tiho in oprezno je zlezal Erhard po lestvi na prežo. Nevoljen, ker je lestev komaj slišno zastokala, je sredi nje obstal ter potem kot maček tiho lezel naprej do vrha.

Preža je bila prostorna, vrata so se neslišno odpirala, dno je bilo pogrnjeno s suknjevino, naslonilna deska pa pred odprtino z debelo raševino. Za najmanj dva lovca prostorni sedež, pokrit z mehko žametasto blazino, je segel od ene stene do druge, da je bil vhod popolnoma odprt. Erhard kot lovski izvedenec je to prežo tako skrbno opremil, da je bilo skoraj nemogoče, da bi kak nepreviden lovčev gib mogel divjad splašiti ali celo pregnati. Tudi dohod do preže je bil uglajen z drobnim mahom in vse odpadle trhle vejice na njem so bile sproti odstranjene.



Duhovna obnova v Parizu je združila veliko Slovencev.



Slovenska mladina iz Pariza na obisku v Sloveniji

"Ta preža", je nekoč Erhard rekel Eriki, ki ga je pospremila, "bo odločala, kdo bo končno gospodaril na Ravničarjevini."

Erhard se je udobno usedel, poslonil puško v kot, vzela daljnogled ter ga z rutico obrisal. Pogledal je, če je glede daljine pravilno usmerjen. Enako je naredil pri puški. Neka napetost je legla nanj.

Košute še ni bilo. Z daljnogledom je ugotovil, da novi sneg okrog krmišča še ni shojen.

- Je nocoj ne bo? Jo je odvrnilo vreme? se je boječe vprašal.

Že se je zasvetila prva drobna zvezdica nad Slemenom. Še vedno je ni. Erhard je postajal nervozen: "Kaj, če jo je kaj splašilo?"

Tedaj zamiga v višini krmišča s snegom pobeljeno smrečje, in košuta, čudovita v svoji vitki lepoti, stopi iz gošče z visoko dvignjeno glavo. Nosnice gredo gor in dol, kot bi hotela z njimi ujeti vsako morebitno nevarnost. Z očmi - s svojimi čudovitimi lučkami žarometi - bliskovito oplazi vso bližnjo plan. Ko ne zazna nobene nevarnosti, stopi nekaj korakov bližje k preži. Pa zopet za hip obstane. Erhard drži puško v roki, varovalko neslišno odpre. Medtem vrže košuta glavo visoko v zrak, se bliskovito obrne ter izgine v smrečje.

Erhard se jezi: - Prepočasen sem bil! Tistih nekaj sekund bi moral izrabiti. Toda še ni noč! Morda se vrne? Morda je hotela pokazati, kako je hitra...

Mine pet neskončno dolgih minut. Iz doline sili mrak. S Slemenom sicer še pada svetloba, toda sredi frate se bosta v najkrajšem času srečala noč in dan.

- Tedaj bo pa prepozno! ugotavlja Erhard.

- Poiščem jo. Saj ne bo daleč! si je dejal.

Ko je že hotel puško odložiti, glej, se smrečje zopet odpre. Košuta v vsej dolžini v svoji naravni lepoti stoji na frati, kot bi se namenoma postavila pred lovca, kot bi mu hotela zaklicati: - Ropar, ostudni morilec, tu me imaš kot zadostilno daritev za spravo sprtih bratov.

V tem trenutku odjekne v zimski večer rezak strel. Razdeli se na več strani in odjekne nato od grap in vrhov ter se končno razgubi v daljavi. Erhard kakor pribit še vedno nepremično sloni na strelni deski. Oči ima zapičene v eno samo smer, v drobno točko, v svoj cilj.

Le polagoma popusti v vseh živcih in mišicah ležeča silna napetost.

"Zadeta!" komaj slišno dahne iz sebe.

"Zadeta!" Erhard se strese, čuti svojo zmago, pa obenem tudi svoj lovski poraz.

Košuto je vrglo vznak. Nato je padla, kot bi ji kdo odsekal noge, potem se pognala kvišku ter odvihrala skozi smrečje. Erhard je odložil puško. Skozi daljnogled je v snegu ugotavljal lise krvi. Te so vpile, obsojale: - Ropar, ubijalec, ubil si kot poklicni, zapriseženi lovec šest mesecev brejo košuto. Ubil si jo, da bi nasitil zločinsko nenasitnost dveh zašlih ljudi, ki si hočeta tako prisvojiti tujo lastnino, in s prvim zločinom zagovarjaš drugega.

Erhard se je odločno otresel teh vest zbujujočih misli.

- Ne bodi sentimentalni! je mrmral, prvo dejanje je končano, sedaj sledi drugo! Še z večjo doslednostjo ga je treba izvesti. Kdor reče a, mora reči tudi b.

Vzel je puško in daljnogled, skočil na lestvo ter zaloputnil za seboj vrata.

- Poiščem jo. Saj ne bo daleč! si je dejal.

Res jo je našel v hosti kakih sto metrov od odstrela. Bila je še živa, skušala se je dvigniti, toda moči so odpovedovale. Samo glavo je še trudno dvignila ter boječe uprla tiste velike oči v Erharda. Teh oči ni prenesel. Bile so globoke in čiste kot gorsko jezero. Iz njih je sijala luna, srebrno baržunasta, vsa mehka, iz njih so sikale strele doživetih neviht, nad vso to lepoto pa se je bočil strah pred človekom, "varuhom" in "kraljem" zemlje. V njem so te nedolžne oči odživljale le nakano, zlobo, sovraštvo. Te



(Pariz) Praznovanje rojstnega dne gospe Jožice Kogej



(Pariz) Tokrat smo se zbrali pri Štefanu Bohecu.

na široko odprte oči so tožile, rotile, prosile, vpraševale: - Zakaj nas preganjaš?

V teh ugašajočih velikih očeh pa ni bilo nobene zlobe, maščevanja, sovraštva; le iskrenost, krotkost, naravna boječnost. In te oči matere košute so se zapičile v Erharda, ko je vlekel lovski noč izza pasa, ter obsojale, tožile: - Nosečo mater ubijaš. Ubijalec, ubijalec...!

Polagoma je tenak mrtvaški pajčolan zastrl te lepe svetle oči. Erhardova roka se je povescila, nož mu je padel iz rok. Ni ga našel.

Nad Slemenom se je utrnila svetla zvezda ter izginila za Tolstim vrhom.

Od mrtve košute tja do krmišča je Erhard sledove svojih stopinj skrbno zakril. Pomagal si je tudi s tem, da je strelsel za seboj sneg s košatega mladega smrekovega nasada.

Na krmišču je Erhard obstal.

- Kaj zdaj? Prvo dejanje je zaključeno. Vse se je odigralo po načrtu.

Zadovoljen s samim seboj je zapuščal poseko ter se obrnil domov.

- Toda paziti moram na sled, na moje stopinje.

Pri tem je pogledal na Joštove čevlje na svojih nogah: - Kar dobro se ujemajo mojim nogam! Številka 43.

Na trgu je bila ura devet, ko se je Erhard bližal Ravničarjevi frnači. Ob sušilnici se je zganila senca. Kljub temi je spoznal Tevža. Stopil je k njemu ter mu dejal: "Lovski blagor! Sreča mi je bila mila. Vse je dobro poteklo. Sedaj pa poslušaj. Obuj Joštove čevlje in jih doma neopaženo spravi na staro mesto. Enako tudi puško! In drugo: zakrij čim prej, najbolje še nocoj, vse najine

stopinje v snegu, razen "Joštovih". Samo njegove stopinje iz hiše in v hišo nazaj smejo ostati vidne. Končno, kdaj se je Jošt vrnil? Ali boš sploh mogel neopaženo vrniti čevlje in puško v njegovosobo?"

"Jošta še ni bilo nazaj. Vsak čas ga pričakujemo. Mati je že v skrbeh!"

Erhard je prebledel: "Kaj, da ga še ni bilo nazaj?"

V prvem hipu ga je ta vest popolnoma zmedla.

"Kaj sedaj? Košuta je ustreljena, "lovec", to se pravi tisti, ki naj bi jo bil ustrelil, pa je bogvekje."

- Toda paziti moram na sled, na moje stopinje.

Prvotna zmedenost ga je minila. Zopet je skušal trezno urejevati svoje načrte.

"Dobro, če ga ponoči ne bo, recimo, da pride šele jutraj, se bo dala zadeva še spraviti v sklad z vsemi danimi okoliščinami," je sklepal Erhard. Bil pa je sicer vidno vznemirjen, kar Tevžu ni ostalo prikrito.

"Košuta mora, sme pasti samo, kadar je Jošt doma," to je bilo jedro vsega razmišljanja.

- Dobro, da se je nisem dotaknil, si je mislil Erhard. Zamišljen se je poslovil od Tevža ter mu zabičal, naj odstrani sledi in da živ svet ne sme zvedeti o nocojšnjem srečanju. Takoj, ko se Jošt vrne, pa da se naj nemudoma oglasi.

Komaj se je Erhard vrnil domov ter prižgal luč, nekdo potrka. Misleč, da je Erika, odpre. Pred vrati stoji lovski čuvaj Sebastijan. Poroča, da je padel nocoj ob pol sedmih



Takole po pustno so praznovali 60-letniki iz Nice: Štefan Furlan, Jože Smrekar in Franc Leban.

strel na Slemenu, in vprašuje, če bi on kaj vedel, kdo bi mogel sredi zaščitne dobe loviti. Erhard se je za poročilo zahvalil ter čuvaja vljudno odslovil: "Jutri bom zadevo raziskal. Za danes pa lahko noč."

Erhard ni mogel spati. Vozel se je zategoval.

- Kaj, če se Jošt do jutra ne vrne? In če čuvaj Sebastijan kot nadvse vesten nastavljenec na lastno pest gre v lovišče, tja, kjer je odmneval večerni strel, in najde uplenjeno košuto? Nujno bodo uplenitelja iskali in ugotovili, da je osumljeni divji lovec na Dravskem pri svoji ljubic.

Ura je bila že daleč čez polnoč, ko je Erhard zaspal. Mučile so ga neprijetne sanje. Videl je, kako več moških v krvavo rdečih oblekah vleče košuto iz hoste. Pokličejo Erharda, da bi jim pomagal. Ko pristopi, košuta na široko odpre napol zaprte oči, da so postale velike kot debela jabolka, ter ga gleda s presunljivo obtožujočim pogledom. In ko so jo privlekli ven na frato, je začel njen trebuh rasti, postajal je dalje bolj nabrekel in nazadnje se je razpočil na dvoje. In dva telička sta skočila iz njega. Postavila sta se pred Erharda:

- Tvoja otroka sva. Lačna sva. Daj nama hrane. Mleka, materinega mleka nama daj!

In štirje nosači v krvavih oblekah so se med seboj spogledali, nato pa izzivalno uprli pogled v Erharda.

Privid je izginil. Erhard se je zbudil. Bil je ves moker od znoja. Nejevoljen je polglasno vzkliknil: "Preklete sanje! Vse to sem si sam nakopal!"

Vrgel je odejo s sebe, vstal ter se umil v mrzli vodi. Šele to ga je docela zbudilo. Ni več legel. Kakor hudournik so mu



(Južna Francija) Sestra Avguštinija Poženel malo pred smrtjo, obkrožena s slovenskimi sosestrami



Čestitke Antonu in Viktorini Jankovič v Lurdu ob 40-letnici zakonskega življenja

drvele misli skozi glavo. Sloneč na divanu je začel tuhtati in odvijati voz, ki se mu je začel nevarno zavozlovati.

Erhard ni mogel spati. Vozel se je zategoval.

Sredi premišljevanja ga zbudi telefon. Zagrabi slušalko in sliši: "Lovski čuvaj Sebastijan. Javljam, da sem pred dobro uro na Slemenu našel ustreljeno brejo košuto. Služba mi narekuje, da vam to javim, da si zločin sami ogledate ter ukrenete vse potrebno. Sedaj je ura deset. Čez uro pridem, da vas pospremim na kraj zločina."

Erhardu je padla slušalka iz rok. Bled kot zid je omahnil na divan.

- Kaj sedaj?

Misli se križajo, iščejo izhoda. Koj najde rešitev. Žile na čelu so skrajno nabrekle.

Skoči k telefonu: "Sebastijan, ravnokar me je klicala profica, da moram nemudoma v mesto. Ko se vrnem, te pokličem. Da si sami zasledovanja zločina ne otežimo, ne hodi sam gor, tudi nikomur nič ne omenjaj o svoji najdbi! Ne zini nobene besede."

Z one strani je Sebastijan vdanostno odgovoril: "Velja. Lahko se zanesete, gospod nadgozdar!"

Jošt se vrne z Dravskega.

Lonca je pritekla pri vežnih vratih Joštu naproti. Objela ga je ter ga vidno srečna poljubila govoreč: "Zadnji hip si še ušel neurju, ki se bliža. Vidiš, saj tam ob Dravi že lije."

Komaj sta stopila v izbo, se je že ulila ploha in na šipe so udarile debele kaplje.

"Kako je z očetom?" se je Jošt takoj pozanimal.

"Pljučnico ima. Zdravnik prihaja vsak dan. Danes je bil s stanjem zadovoljen; pravi, da je iz smrtne nevarnosti. Ravnokar je vzel zdravilo. Kako bo vesel tvojega obiska!"

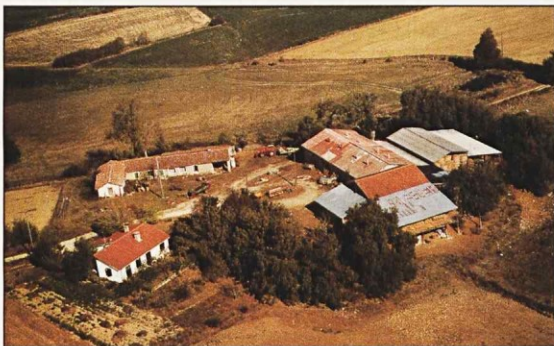
Lonca in mati sta spremljali Jošta k bolniku.

Poznalo se mu je, da ga kuha vročina. Kljub temu je z nasmehom segel Joštu v roko: "Prav, da si prišel. Kmalu bi me bili pokopali, tako me je bodlo v prsih. Pa pravi zdravnik, da jo bom tokrat še odnesel, da me smrt še noče. Pa nisem nevoljen, če me še pusti, vsaj do dne, ko bosta z Lonico stopila pred poročni oltar."

Medtem je stiskal Joštovo desnico ter očetovsko iskal njegove oči. In ko jih je našel, sta se strnila dva iskreno zaupljiva pogleda in si povedala vse, česar usta niso zmogla izgovoriti in kar je kot zaklad ležalo na dnu dveh poštenih src.

Čas je mineval. Zunaj je liko kot iz škafa. Žlebi na strehah niso mogli požirati vode. Začela je vdirati in hlev in v klet. Zdelo se je, ko da se bliža vesoljni potop.

Jošt je zagrabil kramp in motiko ter izkopal järke, da bi odvajal vodo. Do kože moker, da je kar curljalo od njega, se je vrnil v družinsko sobo, da bi mokre cunje vrgel s sebe. Naliv, kot bi se nebo odprlo, ni odnehal. Lilo je kar naprej. Izkopani, vodo odvajajoči jarki niso več zadrževali



(Auch) Kmetija gospe Janette Sabathier v Duranu

narasle vodne sile. Cele reke so drvele po vzpetini med hlevom in svinjaki. Strah se jih je loteval. Bolniku so nevarnost povodnji prikrili.

Lonca je Jošta ljubeče pogledala. "Sedaj boš pa naš? V tem vremenu se ne boš vračal. Ne dopustimo."

"Pa moram! Mami in Manici sem obljubil, da se proti večeru vrnem. Pa Liska v hlevu me skrbi. Sicer še niti poldne ni. Do večera se bo znilo."

Drava je glasno hrumela. Skozi priprta vežna vrata se je slišalo jezno pljuskanje njenih valov.

Mati je skuhalo ajdove kipanke in jih zabelila z ocvirki. Vedela je, da jih Jošt zelo porajta. Toda jed nikomur ni teknila. Stalno so se ozirali skozi okno. Povsod so videli samo kot hudournike drvečo vodo, ki je prihajala od vseh strani in si iskala pot navzdol. Če se ji je kaj ustavljalo, je s silo poplavila ali vzela s seboj.

V prvih popoldanskih urah je mrzel severnjak v kratkih presledkih prezračil podnebje. Dež je začel ponehavati. Na obzorju so se začele pojavljati prve snežinke. Postajale so vse pogostejše. Posrkale so dežne kapljice ter jih spreminjale v sneg.

Jošt je presedel nekaj časa pri bolniku. Ni jima bilo dolgčas. Lonca je kar naprej prihajala v sobo ter se vedno ljubeznivo ozirala na Jošta. S pogledi mu je govorila, da ga ima rada. Jošt ji je to vračal. Kljub neprijaznemu, vlažnemu hladu zunaj so znotraj gorela srca ter se med seboj ogrevala. Stara dva sta to toploto čutila na svoj način, mlada dva, Jošt in Lonca, pa sta jo doživljala kakor dve merjetici v nedolžni majniški rosi.

Jošt se vrne z Dravskega.

Precej snega je padlo. Vendar se je sproti tajal v deževnici, ki še ni utegnila popolnoma odteči.

Ko je proti večeru tudi sneg počasi ponehaval, so se poslovili. Zbrali so se okrog bolnega, toda že vidno okrevajočega očeta. Jošt ga je poljubil na lice ter mu želel skorajšnje okrevanje. Oče je zadržal njegovo roko in z drugo roko ujel Lonično, ter njeno in Joštovo združil, govoreč: "Že danes blagoslovljam to vajino čisto ljubezen. Če se bosta rada imela in jo bosta v kratkem priznala tudi pred poročnim oltarjem, bosta osrečila naš rod, osrečila bosta tudi Božjo Cerkev kot zakonito varuhinjo človeške družbe."

Se nadaljuje

TRAGEDIJA 20. STOLETJA

Zaradi srbskega etničnega čiščenja se je v svet podalo več kot milijon kosovski Albancev. O tej humanitarni katastrofi smo se posebej za našo revijo pogovarjali z mag. Andrejem Baligačem, salezijancem, ki deluje na katoliški župniji v črnogorskem mestu Podgorica.

Koliko beguncev je trenutno v Črni gori in kako rešujete težave, s katerimi se srečujete na vsakem koraku?

Po podatkih komisariata za begunce je v Črni gori okrog 110.000 beguncev s Kosova. Največ jih je v Gusinju, Rožajima, Plavu in Podgorici. V dekaniji Podgorica-Tuzi, v kateri je skrb za begunce prevzel Karitas, živi trenutno 10.000 beguncev. Vsi so nameščeni po zasebnih hišah: nekaj v zapuščenih hišah, večji del pa pri sorodnikih. V nekaterih hišah jih živi tudi po 30 in več. Največja skupina beguncev je prišla iz župnije Glavičica. V tem žalostnem primeru je na cvetno nedeljo morala cela župnija skupaj s svojim župnikom zapusti svoj kraj. K njim so prišli ljudje v uniformah, njihovi sosede, in jim sicer z lepimi besedami a odločno dejali: "Če želite živeti, morate zapustiti vas do ponedeljka jutraj. Kdor ne bo odšel, zanj ne moremo ničesar jamčiti." Begunci so v glavnem žene in otroci. Možje ali so ostali doma in se priključili osvobodilnemu gibanju ali po so bili pobiti. Grozo tega begunstva ponazarja primer župnika don Toma, ki je v Podgorico prispel s svojimi verniki in se je med maševanjem na veliki četrtek strl; oblił ga je pot, zalile so ga solze in ni mogel končati maše. Begunci prihajajo tako rekoč brez vsega; s sabo lahko vzamejo samo najnujnejše. V župnijo prihajajo predvsem stare žene, same, brez denarja in dokumentov, iščoč varno zavetje. Med njimi je tudi veliko nosečih žena, ob sebi pa imajo še majhne otroke. Pogled na te begunce je zares žalosten.

Vemo, da ste zelo odvisni od humanitarne pomoči. Kako je z dostavo te pomoči na območje, ki je v vojnih razmerah?

Pomoč do nas prihaja v zelo omejenih količinah. Trenutno je Črna gora popolnoma zaprta. Dovož pomoči je mogoč samo prek enega mejnega prehoda. Vse druge poti so blokirane. Humanitarne organizacije so v glavnem to državo zapustile. Ostal je le karitas in tri humanitarne organizacije iz Francije, ki pa v glavnem delujejo v zdravstvu. Poleg beguncev pa postajajo čedalje bolj ogroženi tudi domači prebivalci. Tudi oni so potrebni pomoči. Bojim se, da bo prišlo do večjih socialnih nemirov,

če bomo pomagali samo beguncem. Mislim, da so oboji potrebni naše pomoči in to nam s pomočjo Slovenske karitas, posebej g. Staneta Kerina, nekako tudi uspeva.

Ali ste pri svojem delu kot slovenski državljani imeli kakšne težave?

Kot slovenski državljani nisem imel nikoli težav. Res pa je, da je bilo kar nekaj zapletov in seveda tudi izgredov. Ker je beguncev veliko, je stanje v Podgorici zelo naelektreno. To izkoriščajo tisti, ki jim takšno stanje pride prav. Ko je recimo v našo župnijo prispela celotna župnija Binac, okrog 200 ljudi, so bili izgredi največji. Takrat je nekdo začel streljati, da bi s tem še bolj prestrašil že tako do skrajnosti prestrašene ljudi. Črnogorske oblasti so takoj poslale policijo, ki je nepridiprava umirila in aretirala. Oblasti hočejo ohraniti kolikor toliko normalen položaj in umiriti organizatorje "vstaje" proti sedanjemu črnogorski oblasti, ki imajo svoje središče prav v četrti, kjer delujem. Župnijo, kamor prihaja izredno veliko beguncev, nadzira policija noč in dan.

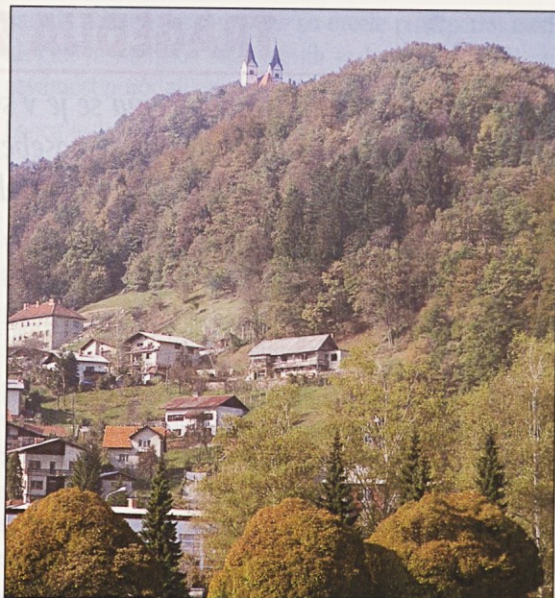
Kako pa vas je pot zanesla v Črno goro?

Od leta 1968 je tukaj slovenska salezijanska skupnost. Ko je bil imenovan msgr. Zef Gashi, član salezijanske skupnosti iz Slovenije, za novega barskega nadškofa in primasa srbske Cerkve, je njegovo mesto voditelja katehetske šole v Skadru (Albanija) prevzel moj sobrat Janez Mirtek. Takrat sem se javil, da bi odšel na na to območje. Delo tu je zelo zanimivo in raznoliko. Ko je bil na obisku v Sloveniji prvi don Boskov naslednik don Rua, je dejal, da so naši misijoni Balkan. In ker je bila moja želja iti v misijone, sem si rekel: To je priložnost, izrabi jo. Z mano v župniji deluje še starosta g. Franc Kuhar. Letos je obhajal 80-letnico življenja. Še vedno je vitalen, opravlja pastoralno službo in prav nič ga ne mika, tako sam pravi, da bi se poslovil od Črne gore, čeprav mu je zadala velike telesne in psihične bolečine, ki jih je prestajal po zaporih. Poleg njega delujejo v župniji še sestre Brezmadežnega spočetja - frančiškank, ki so leta 1945 morale zapustiti Slovenijo in so našle zatočišče v Črni gori.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

ALI STE VEDELI, DA:

- se je rast cen življenjskih potrebščin na letni ravni prvič spustila pod pet odstotkov. Najbolj so se povečale cene pri komunikacijah, obleki in obutvi ter medicinskih in farmacevtskih izdelkih.
- je bilo v primerjavi z enakim obdobjem med letoma 1997 in 1998 (to je od 1. maja 1997 do 31. marca 1998) v zadnjih 11 mesecih za 13 odstotkov manj vseh prometnih nesreč, 29 odstotkov pa je bilo manj smrtnih žrtevami. Najbolj se je zmanjšalo število smrtnih žrtev med vozniki in sovozniki, najpogostejši vzroki prometnih nesreč so bili še vedno predvsem neprilagojena hitrost, nepravilna stran ali smer vožnje in neupoštevanje pravil o prednosti.
- se je delegacija komisije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu, v času od 8. do 16. maja srečala s predstavniki slovenskih izseljencev v Avstraliji.
- so 7. maja odprli nov odsek zahodne mariborske obvoznice med Fontano in Turnerjevo ulico vključno z rekonstruiranim križiščem s Koroško cesto in križiščem med Gosposvetsko in Turnerjevo ulico. Gre za izjemno pomemben objekt v dolžini 786 metrov, ki bo olajšal promet na zahodni vpadnici v mesto.
- je demografsko ogroženih kar 62 odstotkov Slovenije, oblasti pa za reševanje tega problema namenijo le skromnih 0,25 odstotka celotnega državnega proračuna. Med ogroženimi izstopajo Pomurska, Posavska, Spodnje Goriška in Zasavska regija.
- so možnosti za posvojitev otrok v Sloveniji zelo majhne; na rešitev vlog za posvojitev otroka ta hip čaka približno tristo parov, v povprečju pa je pri nas v zadnjih letih le od 24 do 47 (torej povprečno 34) posvojitve letno. Od leta 1990 do 1997 je bilo na primer skupaj 272 posvojitve. Čedalje več parov se zato odloča za posvojitev otrok iz drugih držav.
- je bazenski kompleks Laguna Bernardin - morski park, ki se razteza na bernardinskem rtu med odprtim morjem in hotelsko marino na površini 3000 kvadratnih metrov ter zajema 1000 kvadratnih metrov vodnih površin, z 22. aprilom na voljo gostom. V celoti bo lahko sprejel 500 do 600 gostov, v poletnih mesecih pa tudi do 1000.



Laško

ZAVAJANJE

Slovenska vlada očitno namerno zavaja slovensko javnost o višini letošnje inflacije. Premier Janez Drnovšek in ostali člani vlade so namreč ves čas zagotavljali, da letošnja inflacija ne bo presegla šestih odstotkov in da bo celo manj, čeprav bomo s 1. julijem uvedli davek na dodano vrednost. V letošnjem finančnem načrtu stanovanjskega sklada Republike Slovenije pa je vlada potrdila predlog, da bo letošnja stopnja inflacije 6,8 odstotka, v letu 2000 pa šest odstotkov, kar naj bi sklad upošteval pri svojem poslovanju. Takšno zavajajoče določanje letošnje inflacije pa lahko tudi pomeni, da bo stanovanjski sklad posojilojemalce oskubil za večje vsote denarja na račun večje inflacije, ki naj ne bi presegla šestih odstotkov. Pri več kot 7,4 milijarde novih posojil, ki naj bi jih sklad letos namenil uporabnikom, pa ti odstotki niso zanemarljivi.

ODŠKODNINA ZA DELAVCE POD PRISILO

Slovenija je izročila Nemčiji diplomatsko noto, v kateri izraža pričakovanje, da bodo nemške oblasti slovenskim žrtvam nacističnega vojnega nasilja izplačale ustrezno odškodnino in da bodo slovenski prisilni delavci, ki so morali med drugo svetovno vojno delati v nemških podjetjih, vključeni v tako imenovani industrijski sklad, o katerem so predčasno razpravljali v Washingtonu.

DEVETLETKA

V poskusno uvajanje programa devetletne osnovne šole se bo v prihodnjem šolskem letu vključilo 42 osnovnih šol, kar je približno 10 odstotkov vseh slovenskih OŠ. Toliko šol je namreč dobilo dovoljenje ministra za šolstvo in šport, potem ko je moralo do konca marca 46 osnovnih šol, ki so bile po javnem razpisu lani jeseni vključene v izbor, izpolniti še nekatere pogoje in ministrstvu posredovati vlogo za pridobitev dovoljenja za uvajanje devetletke. 24 osnovnih šol bo program uvajalo v 1. razredu, 15 v 1. in 7. razredu in tri šole v 7. razredu osnovne šole. Večina osnovnih šol je uspela pridobiti več kot 95-odstotno soglasje, otroci, ki bodo še naprej obiskovali osemletko, pa se bodo prepisali praviloma v najbližjo tako šolo, običajno oddaljeno le nekaj sto metrov.

POSOČJE

Za obnovo Posočja so lani namenili 9 milijard tolarjev, večina sredstev je bil zbrana s posebnim davkom, imenovanim posočnina, ki bi jo po raziskavi nacionalne televizije kljub protestom, ki so se pojavljali okoli njene uveljavitve, še enkrat darovala tri četrtine naključno izbranih Slovencev.

Večina Slovencev meni, kar je pokazala tudi anketa TV Slovenija, da obnova Posočja poteka počasi zaradi slabe organizacije. Gradbinci v Posočju, ki jih itak primanjkuje, se po poročanju nekaterih medijev pritožujejo, ker jim ministrstvo za okolje in prostor ne izplačuje zasluženega, in zato od dela odstopajo. Tudi obravnava vsakega posameznega primera in pri tem upoštevanje pravnega reda naj bi zavirala obnovo. Pri tem se pojavljajo vprašanja lastništva in dedovanja, problem pa nastane tudi pri dodeljevanju državne pomoči in posojil.

Prebivalce Posočja skrbi, da ne bodo mogli odplačati posojil, saj je nepovratna pomoč namenjena le obnovi objekta do njegove statičnosti, notranjo obnovo objekta pa mora lastnik financirati sam. Trenutno je brez lastne strehe nad glavo še okoli 170 družin, ki so zasedle večino apartmajev v Kaninski vasi in zasebnih turističnih sob.

OBNOVLJEN KRIŽ NA MEJI

Po slovenskih vaseh stoji veliko najrazličnejših znamenj, kapelic in križev. Mnogo jih je potrebnih obnove, veliko pa jih je obnovitvena dela že dočakalo, tudi križ na meji v Cezanjevcih.

Križ so leta 1910 dali postaviti trije sosedje, Vinko Kosi, Marija Murkovič in Ivan Zavrtnik, ki so se z božjo pomočjo rešili različnih nezgod, zato so se zaobljubili, da postavijo križ na tromeji svojih posestev. O križu in sosedih je tedaj tamkajšnja priložnostna pesnica Alojzija Missia zapisala tudi lep pesniški verz.

Križ je bil prvič obnovljen leta 1960. Ker ga je spet močno načel zob časa, so se za obnovo tokrat odločili Zavrtnikovi potomci. Obnovljeni križ je blagoslovil cezanjevski župnik Alfonz Korbun.

PRISTAVA ORTNEŠKEGA GRADU

V vasi Pugled pri Svetem Gregorju v ribniški občini so le tri hiše, v njih pa živi pet ljudi. Posebnost idiličnega okolja je skoraj 800 let stara hiša, ki je bila pristava ortneškega gradu, v njej pa danes živijo Ivan in Marija Mestek ter njun sin Silvo.

Ivan je bil v tej hiši rojen, Marija pa se je leta 1964 prižila iz Šentjurja pri Celju. Svojega doma ne mislita zapustiti, zdaj pa iščeta denar za obnovo slamnate strehe, saj ponekod že zamaka. Pred kratkim jim je ribniška občina dala sedem ton materiala za utrditev zidov, pričakujejo pa, da jim bo v pomoč priskočil tudi regionalni zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine.

VELIK KORAK DO NAGLUŠNIH VERNIKOV

Cerkev sv. Danijela je prvi objekt v Celju, ki so ga opremili z indukcijsko zanko, in eden redkih v Sloveniji, ki s to tehnično novostjo omogoča ljudem s slušnimi aparati, da brez težav spremljajo dogajanje tudi v večjem prostoru oziroma dvoranh.

Celjski opat Marjan Jezernik se je takoj odzval pobudi sekcije naglušnih za namestitev indukcijske zanke. Material zanjo je prispevala cerkev, Milan Zupanc, član sekcije in inovator, pa jo je montiral brezplačno. Vrednost te investicije je okoli 180.000 tolarjev.

Z indukcijsko zanko se kakovost zvoka v dvoranh izboljša za ljudi, ki imajo do 80 odstotkov okvarjen sluh.

V celjski sekciji naglušnih upajo, da bodo v čim krajšem času uresničili še druge načrte, saj želijo indukcijsko zanko postaviti še v kateri od kinodvoran, v gledališču, morda v Narodnem domu ali v dvorani Golovec.

BESEDNE VRSTE

1. IZPIŠI SAMOSTALNIŠKE BESEDE, PRIDEVNIŠKE BESEDE, GLAGOLE IN PRISLOVE:

Pastirci so se razgledovali prek pobočja. Zemlja je bila mokra od rose. Na pajčevinah, ki so prepredale brinje in preslico, so se svetile drobne kapljice. Prek trate je ležala rahla, prozorna meglica. Sonce še ni doseгло gmajne.

Ferjan si je vtaknil roke v žep in žvižgal. Počasi, na skrivaj se je ozrl proti Brdarjevi senožeti. Nato je pogledal tovariša. Molčala sta, kakor da si izmišljata kako igro. Zarana je bilo neprijetno gaziti po rosi, ki je pekla v bose podplate.

2. IZPIŠI PREDLOGE, VEZNIKE IN ČLENKE:

Tisk je prva oblika industrijskega oblikovanja. Izpopolnil ga je Gutenberg, ko je iznašel premične črke. Izbokline premažemo s črnilom in jih pritiskamo na liste papirja. Seveda se besedila ali gravure za ilustracije pripravijo v ogledalni podbi, tako da šele ob odtisu dobi pravo podobo. Tiskarji rokodelci so uporabljali za tisk še na pole narezan papir, velike dnevnikarje pa tiskajo na debele rotacijske bale papirja.

3. IZPIŠI MEDMETE:

Oh, draga moja, take reči rečejo fantje dekletom dostikrat. Ej zaspanec, kaj se zdaj vstane. Hm, na to še pomislil nisem. No, zdaj še ti poskusi. O, glej no, nisem te spoznal. Kakšna cesta pa je tole, ojej! Na slemenu se

uje pretrgal sneg, ššš, tolsta zaplata je zdrsnila h kapu. Kvr, kvra, se kličejo vrane. Uf, skrivil se je. Pssst!

4. ZAMENJAJ BESEDE, PRI KATERIH SE JE SPREVRNILA BESEDNOVRSTNA PRIPADNOST:

Primer: Nobenega oh ni bilo slišati iz njenih ust. Nobenega vzdihla ni bilo slišati iz njenih ust.

Prvi že teče čez ciljno črto. Trinajst je nesrečna številka. Poceni stvari se ne spleča kupovati. Ne pregovarjaj se s starim, saj ga ne boš pregovoril. Hudo ranjene so nesli v ambulanto. Nje pogledi so nas zastrašili. Ženska je prisluškovala voznikovega hihotu. Ta tema je pri nas še tabu. Vi ste bomba dedec. Svoj za ali proti nerad spreminjam. 3,14 je približek Ludolfovega števila. Žoga pa tresk v šipo.

5. DOPOLNI SAMOSTALNIŠKE IN PRIDEVNIŠKE BESEDE Z MANJKAJOČIMI KONČNICAMI:

Z misl... je bil na prisoj... prod...
Potem spet na domač... breg... od Čadež... do Miramar..., v svetokrišk...
portič... in med devinsk... skalovj...
Tam pod borov... gozd..., pod skalnat... navpičn... breg... je kakor sobic... majhen zaliv, vklesan v skal...
Skrit... stez... vodi do tist... ujet... sinjin..., ki j... obkroža ozk... skalnat...
polic...
B. Pahor

6. DOPOLNI GLAGOLE Z MANJKAJOČIMI PRIPONAMI (KONČAJI):

Nes... je Krpan po ozki gazi na svoji kobilici nekoliko stotov soli; kar mu nasproti prižvenket... lep voz, na vozu je sed... cesar Janez, ki se je ravno

pelj... v Trst. Krpan je b... kmečki človek, zato ga tudi ni pozn...; pa saj ni b... časa dolgo se ozir...; še odkr... se ni utegn..., temveč prim... brž kobilico in tovor z njo pa jo prenes... v stran, da bi je voz ne podr... F. Levstik

SAMOSTALNIK

7. POIŠČI SNOVNA IMENA IN JIM DODAJ PRIMERNE MERSKE IZRAZE:

čaj - čajnik - čajanka, jeklenka - jeklo, kavarna - kava, kruh - krušnjak, les - lesorez, mlekarna - mleko, meso - mesar, moka - molar, oljka - olje, papir - papirnica, pesek - peskovnik, svinčnik - svinec, steklenica - steklo, vino - viničar, železo - železnica, žito - žitnica.

8. POIŠČI SKUPNA IMENA IN JIH UPORABI V PRIMERNIH POVEDIH:

delavci - delavstvo, drevje - drevesa, grmi - grmovje, grozdje - grozdi, klasi - klasje, listi - listje, mladina - mladeniči, sadeži - sadje, vojaki - vojaštvo, srnje - srnjad.

REŠITVE:

1. IZPIŠI SAMOSTALNIŠKE BESEDE: Pastirci, pobočja, zemlja, rose, na pajčevinah, brinje, preslico, kapljice, trate, meglica, sonce, gmajne.

Ferjan, roke, žep, senožeti, tovariša, igro, rosi, podplate.

1. IZPIŠI PRIDEVNIŠKE BESEDE: mokra, drobne, rahla, prozorna; Brdarjevi, kako, bose.

1. IZPIŠI GLAGOLE: so se razgledovali, je bila mokra, so prepredale, so se svetile, je ležala, ni doseglo.

si je vtaknil, žvižgal, se je ozrl, je pogledal, molčala sta, si izmišljata, je bilo gaziti, je pekla.

1. IZPIŠI PRISLOVE: Počasi, naskrivaj, nato, zarana

2. IZPIŠI PREDLOGE: s, na, za, v, ob, za, na, na.

2. IZPIŠI VEZNIKE: ko, in, ali, tako da, pa.

2. IZPIŠI ČLENKE: Seveda, šele, še

3. IZPIŠI MEDMETE: Oh, Ej, Hm, No, O, ojej, ššš, Kvra, kvra, Uf, Pssst!

4. ZAMENJAJ BESEDE, PRI KATERIH SE JE SPREVRNILA BESEDNOVRSTNA PRIPADNOST: Prvak že teče čez ciljno črto. Številka trinajst je nesrečna številka. Cenenih stvari se ne spleča kupovati. Ne pregovarjaj se z očetom, saj ga ne boš pregovoril. Hudo ranjene potnike so nesli v ambulanto. Njeni pogledi so nas zaskrbeli. Ženska je prisluškovala voznikovemu smejanju. O tej temi se pri nas še ne govori. Vi ste najboljši dedec. Svoj glas za ali proti nerad spreminjam. Število 3,14 je približek Ludolfovega števila. Žoga pa je priletela v šipo.

5. DOPOLNI SAMOSTALNIŠKE IN PRIDEVNIŠKE BESEDE Z MANJKAJOČIMI KONČNICAMI: Z mislijo je bil na prisojnemrodu. Potem spet na domačem bregu od Čadeža do Miramara, v svetokriškem portiču in med devinskim skalovjem. Tam pod borovim gozdom, pod skalnatim navpičnim bregom je kakor sobica majhen zaliv, vklesan v skalo. Skrita

steza vodi do tiste ujete sinjine ki je obkroža ozka skalnata polica.
B. Pahor

6. DOPOLNI GLAGOLE Z MANJKAJOČIMI PRIPONAMI (KONČAJI): Nesel je Krpan po ozki gazi na svoji kobilici nekoliko stotov soli; kar mu nasproti prižvenketa lep voz, na vozu je sedel cesar Janez, ki se je ravno peljal v Trst. Krpan je bil kmečki človek, zato ga tudi ni poznal; pa saj ni bilo časa dolgo se ozirati; še odkriti se ni utegnil, temveč prime brž kobilico in tovor z njo pa jo prenese v stran, da bi je voz ne podrli.
F. Levstik

7. POIŠČI SNOVNA IMENA IN JIM DODAJ PRIMERNE MERSKE IZRAZE: čaj - skodelica čaja, jeklo - tona jekla, kava - skodelica kave, kruh - hlebec kruha, les - kubični meter lesa, mleko - liter mleka, meso - pol kilograma mesa, moka - vreča moke, olje - liter olja, papir - list papirja, pesek - lopata peska, svinec - steklenico svinca, steklo - kvadratni meter stekla, vino - kozarec vina, železo - kilogram železa, žito - mernik žita.

8. POIŠČI SKUPNA IMENA IN JIH UPORABI V PRIMERNIH POVEDIH: Delavstvo je praznovalo praznik dela. Drevje ogroža kisli dež. Grmovje je naravni dom številnih ptic. Grozdje jeseni dozori. Klasje je bilo letos zaradi slabega vremena snetljivo. Listje se je dolgo držalo vej. Mladina noče več slepo slediti političnim veljakom. Sadje je čedalje bolj pomemben del prehrane. Vojaštvo kar naprej pretresajo razne afere. Srnjad dela veliko škodo, zato so se kmetje obrnili na lovce.

Milan Kobal

IZRAŽAJMO SE LEPO!

MALOŠTEVILEN (= NEŠTEVILEN) Oba pridevnika izražata, da kaj ni številno. Sta pa oba precej knjižna in zato redkeje rabljena, saj lahko neštevilnost izrazimo preprosteje. Namesto "maloštevilni poslušalci" lahko rečemo "Redki poslušalci" so odobraval njegove izjave. Namesto "neštevilni gostje" lahko rečemo "Tistih nekaj gostov" je bilo premalo za dober zaslužek.

Neštevilen se pogosto zamenjuje z "nešet", ki pomeni ravno nasprotno: nešteto zvezd je namreč zelo veliko zvezd.

Pohvale, čeprav neštevilne, so mu dvignile samozavest. Nešteto rok se je dotaknilo njegovih skuštranih las. Neštevilna družčina se je zapodila v beg pred razjarjenim bikom. Na travniku cveti nešteto cvetic.

MARSIKAJ, MARSIKDO itn.

Predpona "marsij-" pomeni veliko, dosti, obilo. Zelo priročna je, lahko ji pritikamo zaimke (marsikdo) in razne prislove, količinske (marsikaj), časovne (marsikdaj) in krajevne (marsikje in marsikod). Celotni zloženi zaimek ali prislov se potem ravna po pravilih, ki veljajo za temeljne besede.

Vojaki so šli naravnost v nastavljeno past; marsikdo ni vedel, kaj se pripravlja - tu je z "marsikdo" mišljeno dosti ljudi iz najširšega kroga. Če pa rečemo "marsikateri ni vedel, kaj se pripravlja," vemo, da so s tem mišljeni mnogi izmed vojakov, o katerih govorimo.

- Greš letos sama na morje, Ančka?
- Ne, Flokija bom vzela s seboj, saj pes tudi zasluži počitnice.
- Kaj pa mož?
- Ja, eden pa mora doma lajati, imamo hruške na vrtu!
- Je vaš kovček res popolnoma prazen?
- Res, gospod carinik, veste, jaz sem nudist.

Soseda pride na obisk k porodnici in pozorno ogleduje dojenčka v zibki:

- Rečem vam, soseda, izrezan oče!
- To pa drži, brž ko mu vzamem stekleničko, se začne dreti prav tako kot mož!

Prometnik: "Ste poročeni?"

Voznik: "Če je to olajševalna okolnost, tedaj sem."

- Poslušajte, ženska, ta vaša zelenjava je veliko predraga!
- Kaj hočem, ko pa je letos taka vročina.
- In kaj ima vročina skupnega s ceno?
- O, ima! Moj stari zaradi vročine ves dan v gostilni prečepi.

- Da ne bo spet prišlo do kakih izgredov, morate biti malo bolj popustljivi do svojega moža.
- Saj jaz vedno popuščam. Ker pa on nikoli, me to tako razjezi, da tudi jaz ne popustim.

Lopova sta pričakovala novo leto v ječi. Za to priložnost sta dobila nekaj jedi in pijače in ko je ura udarila polnoč, je prvi nazdravil drugemu:

- ... in daj bog, da bi drugo leto dočkala spet tako lepo skupaj zbrana.

- Gospod doktor, ali ne bi bilo bolje za mojega moža, da greva na popotovanje?"
- Seveda, toda vsak zase in vsak v drugo smer.

- Ivanček, koliko je pet manj tri?

- ...

- No, recimo, da bi od petih stotakov zapravlil tri, kaj boš dobil?
- Po ritki.

- Zdi se mi, da sem vas nekje že videl.
- Ne spominjam se, da bi bil kdaj tam.

- Dragi mož, če ti bodo v zaporu ponudili stol, najprej dobro poglej, če ni električen!

- Tako ste čudoviti, prekrasni in zelo inteligentni ste videti! Ali bi se poročili z menojo?
- Ne.
- Zakaj pa ne?
- Ker sem točno toliko inteligenten, kot sem videti!

Prijateljice se pogovarjajo o družinskih težavah:

- Moj mož je bil hud alkoholik, a je s pitjem popolnoma prenehal!
- Za tako stvar je potrebna strašna volja...
- O, ja, saj jo tudi imam.

- To je pa zares čudovito, Angelca! Zdaj ko sva poročena, nisi nikoli za noben izlet, prej si pa kar naprej okoli frlela!
- Ja, kje sem pa prej mogla vedeti, na katerem koncu te bom našla?

- Pravijo, da na vzhodu dekleta svojega moža pred poroko nikoli ne vidijo.
- Da, na zahodu pa se to dogaja po poroki.

- Veš, tvoj zet je vzel tvojo hčer samo zato, da je z njenim denarjem izplačal svoje dolgove.
- Pa mi nisi mogel tega reči, preden sta se vzela?
- Kaj hočeš, ko pa je bil tudi meni dolžan.

Rešitev križanke NL-05/99

1	S	2	L	3	O	4	G		5	B	R	E	6	Z	7	J	8	E
9		10	E	T	N	11	A						12	L	E	V		
13	P	T	U	J	S	14	K	15	A	16	G	O	R	A				
17	R	E	J	A		18	E		19	A	B	A						
20	S	V	E	T	21	A	G	22	O	R	A		23	K				
24	T		25	N		26	S	D		27	A		28	U	L			
		29	M	A	30	R	I	J	A	N	S	K	I					
32	O	O		33	U	R	A		34	J	U	A	N					
35	G	R	36	A	D	I	Š	Č	E		38	N	I					
39	I	D	R	I	J	K	A		40	M	A	K						
41	B	A	D		42	A	I	D	A		sestavi	44	A					
											Blaz							

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

05901

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

02905

• Prodajamo žago v Starem Logu pri Kočevju - zemljišče, stavbe in opremo. Objekt in strojna oprema sta v obratovanju. Podrobnejše informacije dobite na naslovu: Stane Lisac, Ragovo 20 a, 8000 Novo mesto, tel. 068 324 373, 068 322 707, 068 323 803, mobitel 0609 632 632, faks 068 322 697.

02906

• Na lepem kraju na Uršuli, občina Dramlje pri Celju, prodam vikend, primeren za stanovanje, gostinstvo ali podobno. Tloris podkletene stavbe je 76 m². Na velikem podstrežju je mogoče

urediti še več sob. Zraven je vinograd in zelenica v skupni izmeri 1620 m². Cena po dogovoru. Informacije: Mlakar, Nemčija: (0049) 0 7252/47 25.

01906A

• Prodajam opremljeno hišo, 160 m² stanovanjske površine, 4 sobe, enaka površina kleti z veliko garažo. Hiša z vrtom leži na lepi sončni legi, 10 km iz Maribora, na relaciji Maribor-Dravograd. Ostale informacije po telefonu 062 671 566 po 16. uri.

01906B

• Hiša: V Bistrici ob Sotli, 30 a za prodajo, 135,5 m² stanovanjega-garaža, 1651 m² zemlje vse opremljeno. Ocenitev brez opreme 161.000 DM, cena po dogovoru.

Marija Bernert, Ambüchlberg 39, 94565 Rathsmansdorf - D Tel.: 08546/1016 od 19. do 22. ure.



Koliko časa sva pa že tukaj?



Očka, ali veš, da smo na napačni cesti?



Preveč barve zajemaš, lože!



Draga, tudi ti bi lahko kdaj pomila posodo, poglej, kako mehke in gladke roke imam!

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik, Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel./faks (*49) 0208 - 64 708-82

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0172 - 9796 - 738
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11



NEDELJA SLOVENCEV PO SVETU

4. JULIJA 1999

PO VSEH ŽUPNIJAH

ZDRAVE KORENINE
CVET IN SAD

RAFAELOVA DRUŽBA



9 771408 972008